ก่อนที่จะเลยไปไกลสู่เรื่องของกสิณ ก็ต้องกล่าวย้อนนิดหนึ่ง ในสิ่งที่ได้ค้างไว้ คือเรื่องของ "ฤทธิ์" ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องอธิบายให้ Clear เพื่อไม่ให้เกิดปฏิฆะ (ข้อสงสัย-สับสน) ในอนาคต คือแยกไม่ออก ระหว่างผู้ปฏิบัติในเส้นทางโลกิยะกับโลกุตรนั้น ต่างกัน หรือ คล้ายกันอย่างไร

โดยความจริงแท้แล้ว เส้นทางของการปฏิบัตินั้น อย่างไรก็ต้องผ่านไป เปรียบเสมือนการรับประทานอาหาร ต้องรู้รสของอาหารนั้น รสของอาหาร ก็เปรียบได้กับ "**ฤทธิ์**" อันเป็นผลของการปฏิบัติ ที่จะเกิดขึ้นเป็นปกติ และ "ต้องเกิด ต้องมี" คือรับประทานอาหาร อย่างไรก็ต้องรู้รสว่าเปรี้ยว หวาน มันเค็ม หากไม่รู้รส แสดงว่าคนรับประทานอาหารนั้นป่วย ทำนองเดียวกันผู้ปฏิบัติอย่างไรก็ต้องได้ "ฤทธิ์" เป็นเรื่องปกติธรรมดา หากไม่ได้นั่นซิผิดปกติ แต่ขึ้นอยู่กับว่า

ในวิถีทางแห่งโลกุตรคือมีเป้าหมาย คือพระนิพพานนั้น จะไม่ยึดติดในฤทธิ์ที่ได้ เหมือนกับรับประทานอาหาร รู้รสชาดว่าเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด จืด แต่ไม่ติดในรดชาดของอาหาร เพียงแต่รับประทานเพื่อความอยู่รอด ไม่ใช่เพราะติดในความอร่อยของรสอาหาร

แต่ในทางโลกิยะนั้น จะมุ่งเน้นการปฏิบัติเพื่อให้ได้ฤทธิ์ เหมือนรับประทานอาหารแล้วติดใจในรส ก็พยายามหัดเรียนทำอาหารนั้นให้อร่อยเพราะชอบรส

ความแตกต่างจึงอยู่ตรงนี้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ผู้ปฏิบัติในเส้นทางแห่งโลกุตร (สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค) ดังที่เราปฏิบัติอยู่นี้ ก็ต้องมีฤทธิ์ รู้เรื่องการเกิดแห่งฤทธิ์นั้น และ

ยังสามารถใช้ได้ (คือบอกความแตกต่างระหว่างเกลือกับน้ำตาลได้) ไม่ใช่ไม่รู้อะไรเลย

.... ฤทธิ์ นั้น ภาษาบาลีเรียกว่า "อิทธิ" ซึ่งแปลความหมายว่า " การดำรงอยู่ หรือตั้งมั่นอยู่อย่างแนบแน่น (ในอารมณ์อัปนา) มีสติควบคุมนิมิตนั้นไว้ ณ ที่นิยะมะ (ฐาน) อันปรารถนาได้สำเร็จ

..... การทรงไว้หรือการดำรงอยู่แห่งปิติ ใน ๓ ขณะ คือ อัสสาสะ (ลมหาใจเข้า) ระงับอัสสาสะปัสสาสะ (ตั้งลม) และ ปัสสาสะ (ลมหาใจออก) การถึงพร้อมดังกล่าวนี้เรียกว่า "อิทธิ" ซึ่งไทยเรามาเรียกรวมกันเป็น ศัพท์ใหม่ว่า " **อิทธิฤทธิ์**" นั้นเอง

ในวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค นั้นก็ไม่ได้ทิ้ง "ฤทธิ์" เสียทีเดียว (อาหารเมื่อรับประทานเข้าไปก็สร้างความเจริญเติบโต และพลังให้แก่ร่างกาย) การปฏิบัติก็ย่อมทำให้เกิดฤทธิ์ ซึ่งเราก็ต้องใช้ และจำเป็นต้องใช้เสียด้วย

ฤทธิ์ดังกล่าวนี้เรียกว่า "**อธิฏฐานาอิทฺธิ**" คือ ฤทธิ์อันเกิดจากอธิษฐาน เพราะการ**อธิษฐาน** แปลว่า **การตั้งกำหนดตำแหน่ง-เป้าหมายอันประสงค์ด้วย "ใจ"** เหตุนี้ เราจึงฝึกอธิษฐาน เพราะในขั้นสูง (มโนทวารวิถี) จะต้องใช้การอธิษฐานทั้งสิ้น แม้กระทั่งการเข้านิโรธ เข้าฌาน หรือ ออกฌาน หรือ เลื่อนสูงไปสู่ระดับพระอริยบุคคลชั้นญาณ ก็ย่อมต้องฝึกอธิษฐานให้ได้ผล ชนิดเกิน ๑๐๐ % ซึ่งภาษาปฏิบัติ เรียกว่า "**วสี**"

การฝึกฝน การเข้า - ออก โดยการอธิษฐานนี้ พระพุทธองค์ทรงสนับสนุน และเป็นสิ่งเดียว ที่ทรงอนุญาตให้โยควจร (ผู้ปฏิบัติในเส้นทางสติปัฏฐาน) ให้ปฏิบัติเป็นนิจ ปรากฏความในพระบาลี เรียกว่า "**ฌานกรีฑา**" ซึ่งจะเห็นข้อความในพระไตรปิฎก เช่น กรณีนางวิสาขา เข้าไปในเชตวันวิหารในเวลากลางวัน ซึ่งมีพระสงฆ์นับจำนวนแสน แต่ไม่ปรากฏแม้เสียงสักนิด จึงตรงไปหาพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วถามว่า "พระคุณเจ้าที่อยู่ในอารามเชตวัน หายไปไหนหมด"

พระพุทธองค์ทรงตรัส ตอบว่า "ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น ล้วนบำเพ็ญเพียรฝึกอธิษ-ฐาน เข้าออกฌานสมาบัติ อันเป็นกิจแห่งโยคาวจร..."

ที่นำเนื้อหามากล่าวก็เพื่อ ให้ท่านที่จะปฏิบัติต่อไป จะได้ไม่ต้องตะขิดตะขวงใจ หรือสับสน เมื่อได้รับฟังข้อมูลจากแหล่งอื่นใด อันมิใช่ในพระไตรปิฎก กล่าวถึงเรื่องการ "อธิษฐาน" การฝึกกสิณ ในความเห็นอันเป็นอัตโนมติ (ความเห็นส่วนตัว = คิดเองเออเอง คือ ไม่ใช่พุทธพจน์) จะได้ไม่หวั่นไหว

ไหน ๆ ก็กล่าวถึงเรื่อง "อิทธิ(ฤทธิ์)" มาแล้ว ก็จะกล่าวเสียให้หมดถ้อยกระทงความไปเลย (=จะได้ไม่ต้องมาถามอีก) ฤทธิ์นั้นมีอยู่ ๑๐ ประเภท อันเป็นที่มาของคำว่า "วิชชา ๑๐ ประการ"

...คำว่า วิชชา กับ วิชา ต่างกันคือ **วิชา** หมายถึง สิ่งที่ต้องเรียนรู้ จด จำ ท่อง ใช้สัญญาเป็นตัวนำ มีใบประกาศ หรือ สิ่งรับรองในทางโลก แต่ไม่อาจหลุดพ้นจากความเกิดแก่ เจ็บ ตาย ได้ คือ มีความรู้แค่ไหน สุดท้ายหนีตายไม่พ้น

ส่วน **วิชชา** คือ สิ่งที่ได้มาจากการปฏิบัติโดยมโนทวารวิถี สิ่งที่เกิดขึ้นนี้มีคำเฉพาะเรียกว่า "**สุทธมโนทวารวิถี**" อันเป็นตัวทำให้เกิดวิชชา คือ รู้เอง เห็นเอง เข้าใจโดยไม่ต้องจดจำ ชำนาญโดยไม่ต้องศึกษา วิชชา เป็นจุดเริ่มสู่ ญาณ แสงสว่าง และปัญญาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นในที่สุด (ในทางโลกุตรปัญญา) นี่คือความแตกต่างระหว่างคำว่า วิชา กับ วิชชา

อิทธิ (ฤทธิ์) ทั้ง ๑๐ ประการ แยกเป็นหมวดหมู่ได้ ดังนี้

๑. **อธิฏฺฐานาอิทฺธิ** คือ ฤทธิ์อันเกิดจากการอธิษฐาน ได้ทุกสิ่งสมปรารถนาดั่งประสงค์ (ดั่งเช่นที่เราฝึกกันอยู่นี้ เป็นส่วนหนึ่งเรียกว่า ขั้นต้น เพราะเราทำกัน ๕ ขั้น-ตอน ด้วยปัญจทวารวิถี คือกายนอก (กายเนื้อ))

๒.**วิกุพฺพนาอิทฺธิ** คือ ฤทธิ์บิดเบือนคลื่นแสง โดยปรับความถี่ของแสงใหม่ให้เป็นระดับความถี่ตามประสงค์ เพราะตาของมนุษย์จะเห็นภาพจากการสะท้อนกลับของแสง ดังนั้น การปรับระดับความถี่ของพื้นผิว ให้เป็นไปตามปรารถนา เช่น จัดความถี่ให้เป็นเด็กทารก คนก็จะเห็นเป็นเด็กทารก หรือ ปรับความถี่สะท้อนกลับให้เป็นจระเข้ เหมือนกับที่หลวงปู่สุข วัดปากคลองมะขามเฒ่าเสกคนเป็นตะเข้ นั่นแหละ ในพระไตรปิฎกก็มีปรากฏอยู่มากมายในเรื่องดังกล่าวนี้

๓. **มโนมยาอิทฺธิ** คือการแยกกายนอก (กายสังขาร) กับ กายในกาย (ใจ) ออกจากกันโดยเด็ดขาด ตัวอย่างปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น พระโมคคัลลานะ ได้ใช้อิทธิชนิดนี้ ในการแยกกายในกายออก ปล่อยกายสังขารให้เหล่าโจรทุบตี จนกระดูกแหลกเท่าเม็ดข้าวสาร แล้วท่านก็ใช้**กายในกาย**ประสาน เป็นร่างกายอย่างเดิม จากนั้นจึงไปเฝ้าพระพุทธองค์ขอลานิพพาน เรื่องนี้จะเข้าใจได้ง่าย ดั่งที่เคยได้บอกกันแต่แรกว่า ร่างกายภายนอกเหมือนรถ ส่วนใจคือคนขับรถ เมื่อเข้าถึงกายในกาย ตามหลักแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิ

สัมภิทามรรคแล้ว ก็จะเกิดสภาวะ เรียกว่า **กายพหิทฺธิ** แปลว่า **ฤทธิ์ของกายที่สอง**(คือกายในกาย ... พหิ มาจาก คำว่าพหุ+อิทธิ = พหิทธิกาย หรือ กายพหิทธิ) เมื่อคนขับรถลงจากรถ ส่วนกายนอกอันเปรียบเหมือนตัวรถ จะตกลงไปในแม่น้ำ คนขับก็ไม่ได้ตายไปด้วย นี่คือคำอธิบายแบบเข้าใจง่าย ๆ (ใครที่ได้เรียนและฝึกวิชาจั๊กจั่นลอกคราบไปแล้ว คงเข้าใจ นั่นคือขั้นต้นของอิทธิ ชนิดนี้)

ยังมีอิทธิฤทธิ์อีกตั้ง ๘ ชนิด อธิบายกันไม่หวาดไม่ไหว ใครต้องการทราบแบบพิศดารทั้งหมด ก็ไปค้นดูได้ที่ http://84000.org แล้วพิมพ์คำว่า "อิทธิฤทธิ์" ก็จะได้ความกระจ่าง และหากสงสัยอะไรในเรื่องพุทธศาสนา ก็เข้าไปค้นดูในพระไตรปิฎกจาก Web นี้ได้เลย ดังที่ได้กล่าวมา

สำหรับการปฏิบัติที่เราได้ผ่านมา นับจากครั้งแรกที่ได้เขียนลงใน Line นี่ก็เป็นเดือนที่ ๔ แล้ว เราเริ่มกันตั้งแต่เดือนมีนาคม เดือนนี้เป็นเดือนมิถุนายน มั่นใจว่า ไม่มากก็น้อยหลาย ๆ ท่านที่มีใจใฝ่ในการปฏิบัติ เพื่อเชื่อมต่อบุญ และ กุศล อันตนได้ทำไว้ในอดีตชาติ คงได้รับผลสำเร็จบ้างไม่มากก็น้อย ... และจงได้ทราบเถิดว่า ท่านทั้งหลายได้เดินอยู่บนเส้นทางอันมีอยู่จริงในพระไตรปิฎก และรับรองผลโดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกประการ

ขอความผาสุขสวัสดี ความเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี มั่งมีทรัพย์นับอนันต์ รุ่งเรืองด้วยลาภยศ ปฏิภาณ ธนสาร สมบัติ อันปรารถนา จงปรากฏผลด้วยพุทธานุภาพโดยพลันทุกท่าน ทุกประการเทอญ ...เจริญพร

ความแตกต่างระหว่าง "แสงกสิณ" กับ " ดวงกสิณ " นั้น ส่วนใหญ่มักไม่ค่อยมีปรากฏในตำรา หรือ การสอนของสำนักอื่น ๆ และเมื่อผู้ปฏิบัติมีข้อสงสัย ก็ถามไม่ได้ เพราะอาจารย์โกรธ หาว่าลองของ ... จริงแล้ว อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติต้องรู้ และบอกในส่วนที่บอกได้ เหมือนกับคนที่เคยเดินทางเส้นทางนั้นมาแล้ว ย่อมรู้อยู่ว่าผ่านอะไรบ้าง เส้นทางเป็นอย่างไร เป็นหุบ ห้วย เหว ผา เพื่อที่จะให้ศิษย์ได้เตรียมตัวเตรียมใจรับสถานการณ์... แต่... ส่วนใหญ่จะบอกว่า " ทำไปเถอะ...ทำไปเรื่อย ๆ ..เหมือนกับว่า เดินไปเถอะเดินไปเรื่อย ๆ โลกมันกลม ยังไงก็ถึง...แต่ไม่ได้บอกว่าจะขึ้นเขา หรือ ลงทะเล จะได้เตรียมเชือก เตรียมเรือไว้ล่วงหน้า...พอถามว่าถึงไหน..ส่วนใหญ่หันมาตาเขียว.. บอก..ไม่รู้.. สรุป คนสอนก็ไม่รู้ คนเรียนก็ไม่รู้...แล้วมันจะรู้เรื่องไม๊เนี่ยะ ??? ... ขึ้นรถซื้อตั๋ว ยังต้องบอกว่าจะไปไหน..นี่ขึ้นรถไปถามคนขับ จะไปไหน คนขับบอกไม่รู้..ถึงไหนแล้ว คนขับบอก..ไม่รู้ แต่คนที่นั่งรถไปก็ยังนั่งกันต่อ...งง..ไหมล่ะ นี่แหละโลกยุคปัจจุบัน...มันเป็นเช่นนี้..!!!

ก็ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องอธิบายไขความกระจ่าง ล้างความสงสัยที่มี หรืออาจมีในอนาคต เพื่อประหยัดสูง (ประหยัดเวลาการปฏิบัติให้สั้นที่สุด) ประโยชน์สุด (คือได้พบกับความสุขในชีวิตก่อนอื่น แล้วถึงค่อยไปนิพพาน ถ้ายังเป็นหนี้ เป็นทุกข์..นิพพานก็ไปไม่ได้ = เจ้าหนี้ หรือ เจ้ากรรมนายเวร ตามทวง) และนี่คือสิ่งที่เราสอน และ นำมาให้สาธุชนผู้มีกุศล (ผลบุญ) อันได้สร้างสมไว้แต่ชาติปางก่อน จึงได้มาพบ และได้ร่วมกัน

ศึกษาปฏิบัติ ณ ที่นี้

"แสงกสิณ" คือ แสงที่เกิดขึ้น ณ ขณะแรกเริ่มเข้าสู่การปฏิบัติแรก ๆ (คือไม่เคยปฏิบัติกสิณมาก่อน) แสงของกสิณได้กล่าวไปในคราวก่อนบ้างแล้ว ลักษณะจะเกิดขึ้นแม้จะไม่เหมือนกันเสียเลยทีเดียว แต่ก็มีลักษณะคล้ายกัน เปรียบเสมือนเราขับรถบนถนน ไม่ว่าจะเป็นเส้นไหน ถนนมันก็คือถนน ย่อมไม่ใช่ทางเกวียน ความคล้ายกันอยู่ตรงนี้ แต่ความแตกต่างย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมรอบข้าง ซึ่งแปลกกันไป อันเป็นผลทำให้ "แสงกสิณ" เกิดขึ้น ช้าหรือเร็วต่างกันไป คือ

ในกรณีที่ตั้งแผ่นกสิณนั้น สิ่งสำคัญ คือ ฉากด้านหลังแผ่นกสิณ ไม่ควรมีสรรพสิ่งสารพัด ไม่ว่าหนังสือ หิ้งพระ กระถางธูป ฯลฯ จริงแล้วจะมีไม่ได้ ...แต่ตามที่เราเห็นใน TV ที่ข้างหลังเป็นโต๊ะหมู่บ้าง เป็นเครื่องบูชา สารพัด นั่นเป็นการแสดง แต่ของจริง ฉากหลังแผ่นกสิณนั้น "**ต้องว่างเปล่า**" เพื่อไม่ให้ "จิต" ไปเกาะเกี่ยว และ สร้างอารมณ์อื่นขึ้นมา ทำให้อารมณ์+"ปีติ"+ภาพ ที่เราได้กำหนดไว้ "เลือน" หรือ หายไป ที่ก็เพราะจิตมันว่อกแว่ก ไปเกาะกับภาพของฉากหลัง

การทำกสิณ จึงต้องจัดสถานที่เป็นสัดส่วน (จริง ๆ ฉันก็ทำในกลด..นะ เพราะไม่ต้องมีภาพอื่นแทรกเข้ามา) แต่สำหรับท่านสาธุชน ควรจะจัดมุมไหนมุมหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติหน้าพระพุทธรูป เพราะต้องกางม่านสีทึบไว้ข้างหลัง สีผ้าที่กั้นเป็นม่านทึบข้างหลัง ไม่ควรใช้สีสด เช่น สีแดง สีเหลือง แนะนำให้ใช้ "สีเขียวเข้ม (สีรถบรรทุกทหารบก)" กางม่านกั้นให้อยู่สูงกว่าระดับสายตาตอนที่นั่ง เรียกว่า ระดับที่ยืนเหยียดแขนพอดี เพราะเวลาทำ จะไม่เงยหน้ามองไปทั่วห้อง สีน้ำเงินเข้ม (Navy Blue) ก็ใช้ทำม่านได้เหมือนกัน แต่ควรเป็นผ้าที่ไม่ใช่ผ้ากำมะหยี่ เพราะสะท้อนแสงไม่ดีห้ามนะ...

สำหรับแสงสว่าง ไม่ควรใช้ไฟสว่างเกินไป อย่างไฟนีออน ไฟตะเกียบที่เกิน ๑๐ แรงเทียน อย่างนี้ แสงกสิณจะไม่เกิด ถึงเกิดก็มองไม่เห็น เพราะแสงไฟฟ้าจะกลบหมด ...ที่ใช้อยู่ประจำ เป็นไฟ LCD หลอดเล็กๆ เป็นวงกลมตั้งได้มีประมาณ ๓ - ๖ หลอดจิ๋ว ความสว่าง ๖-๗ W (ของจีนแดง..ที่ขายตามข้างถนน)

การวางตำแหน่งไฟ อย่าส่องไปที่แผ่นกสิณเด็ดขาด แต่ให้ตั้งไว้ข้างตัว ในระดับเมื่อเรานั่งแล้วกางแขนไปด้านข้าง สุดปลายมือตรงไหนก็ตั้งตรงนั้น ทั้งนี้เพื่อ "ไม่ให้มี

เงา" ปรากฏบนแผ่นกสิณ ...ย้ำ...ตรวจดูแสงสว่างจากไฟที่ส่องเวลานั่ง "อย่าให้มีเงาบนแผ่นกสิณเด็ดขาด" และ **ไม่**แนะนำให้ใช้เทียนเป็นแสงสว่าง เพราะใจจะไปอยู่ที่เทียนและแสงเทียนจะสว่างไม่เสมอกัน เกิดอุปสรรคในขณะปฏิบัติได้ง่ายที่สุด

ลักษณะของ "แสงกสิณ" เมื่อแรกเริ่มดังที่กล่าวคราวที่แล้ว จะเกิดขึ้นหลังจากที่มีแสงที่คล้ายกับพระจันทร์ข้างแรม เป็นวงโค้ง ซึ่งจะเริ่มโค้งจากด้านบน มุมบนซ้ายขวา หรือด้านข้างซ้ายขวา บางทีก็มาทางด้านล่าง สารพัดจะเป็น แต่จะมีความรู้สึกจับจังหวะได้เองว่า วงแหวนจันทร์ครึ่งเสี้ยวชนิดไหนเป็นของเรา ตรงนี้ "ใจ" จะกำหนดได้เอง "คือ มีความรู้สึกเองว่า ชอบ ลักษณะอย่างนั้น" และครั้งต่อไปอย่างที่บอกไว้แต่ต้น ได้แสงมาทางไหน ก็เริ่มที่ตรงนั้นเลย แต่ตอนเริ่มต้นใหม่ ๆ (คือยังไม่เคยทำมาก่อนเลย) ให้ตั้งอารมณ์+ภาพ+"ปิติ" ไว้ตรงกลางเสมอ อันนี้จำเป็น ต่อเมื่อเกิดแสงที่เป็นลักษณะจันทร์ครึ่งเสี้ยวที่ว่า นั่นหมายถึงว่า "ไม่ต้องไว้ตรงกลางแล้ว"...

เมื่อเกิดลักษณะวงแหวนสว่าง แรก ๆ จะตื่นเต้นมาก รับรองได้ขนหัวลุก อย่าดีใจเกินไป จะเสียสมาธิ ให้เริ่มหายใจ ตั้งลม ตั้งภาพ เอาไปวางไว้กึ่งกลางใหม่ ลองอย่างนั้น ซ้ำ ๆ เมื่อวงแหวนเริ่มขยายตัวออกมาเต็มแผ่น ทีนี้ ความมัวเหมือนหมอกเหมือนกับอาบน้ำในห้องกระจกฝ้า ก็จะหายไป แสงนั้นจะกลับเป็นแสงสดใส เหมือนกับแสงไฟฉาย กลมดิก เต็มแผ่น สว่างเต็มแผ่น และอาจจะกระจายไปเต็มห้อง อย่าตกใจ นี่แหละที่เรียกว่า "**แสงกสิณ**" ที่เคยปรากฏ คือ มองตามแสงที่สว่าง ว่าไปถึงไหน แสงขึ้นสูงถึงหลังคา มองตามปรากฏว่าหลังคาก็ไม่มี กลายเป็นความว่าง เห็นดาวเต็มฟ้า กรณีอย่างนี้อย่าตกใจ แปลกใจ เป็นเรื่องปกติของแสงกสิณ

สิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังได้แสงกสิณ ก็คือ หลังจากปฏิบัติกสิณแล้ววันนั้น ไม่ว่าเราจะมองอะไรที่มีลักษณะกลม ไม่ว่ากระป๋องนม ถาด จาน กะละมัง ถัง (ยกเว้นปี๊บ = เพราะเป็นเหลี่ยม) จะเห็นเหมือนกับแสงไฟฉายส่อง ตามองฟ้าก็จะเห็นเป็นดวงกลม ๆ ในลักษณะดังกล่าวนี้หากเกิดขึ้น เรียกว่า "**ได้นิมิต**" แล้ว ให้หายใจเข้า และนำเอาแสงนั้นเข้าไปไว้ที่นิยะมะ (ฐาน) ที่เราปรารถนา

สิ่งที่ขาดไม่ได้ และต้องบอกให้ทราบ คือ "การเก็บรักษาแผ่นกสิณ" ต้องทำซองผ้า และเก็บไว้ไม่ให้ถูกแสงแดด หรือน้ำ โดยเด็ดขาด (ห้ามล้างน้ำ) เพราะจะเกิดจุดบนแผ่นกสิณ เรื่องแผ่นกสิณนี้ส่วนใหญ่ที่มีอยู่ทั่วไปนั้น ใช้ไม่ได้ความ เพราะมีจุด มีตำหนิ

ตามหลักการปฏิบัติ เรียกว่า "อุบาทว์กสิณ" ซึ่งเราสั่งโรงงานผลิตเฉพาะ แห่งเดียวในประเทศไทย คือ อันไหนมีตำหนิทุบทิ้งหมด ใครต้องการก็ในพรรษามารับเอาไป ตอนเรียนกสิณนะ การเก็บสำคัญที่สุด อย่าให้เปียกน้ำ อย่าให้ถูกแสง เก็บในที่ปลอดภัย ที่ไม่มีอะไรทับ จะใช้ถึงเอาออกมาจากซองที่ใส่ นี้คือเรื่องของการเก็บรักษา

สำหรับที่กล่าวมานั้น คือ "แสงกสิณ" ใครที่ได้แสงกสิณ ก็นับว่าเป็น มหาอุดมโชค เพราะสามารถใช้สำหรับการอธิษฐานอย่างได้ผลทันใจ ทันที เนื่องจากภาพที่เราปรารถนา ซึ่งเดิมตาม ๕ ขั้นตอน เราระลึกภาพแล้วนำไปตั้งไว้ที่นิยะมะ(ฐาน)ปถวีธาตุ อันเป็นที่ตั้งของ "ใจ" นั้นเป็นอนุโลมนัย เรียกว่า "**อภิวาทิย**" คือ นำจากนอกเข้าสู่ภายใน แต่ในส่วนของกสิณนั้น คือการนำภาพที่เราอธิษฐานพร้อมปิตินั้น เอาอารมณ์นั้นออกมาวางไว้ที่แผ่นกสิณ เป็นปฏิโลมนัย จากในออกนอก เรียกว่า "**มนสิการ**" คือให้สิ่งที่อธิษฐานเป็นไปตามปรารถนาด้วย "ใจ" นี่คือ อานิสงค์ขั้นต้นของการได้ "แสงกสิณ" เราจะกล่าวถึง "ดวงกสิณ" ต่อไปในข้างหน้า

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนไตร อันมีพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น จงดลบันดาลให้ผู้มีกุศลแห่งตน และเพิ่มบุญด้วยการปฏิบัติในชาติปัจจุบัน จงประสพผลสำเร็จโดยพลันในสิ่งอันปรารถนา ทุกท่านทุกประการเทอญ ....เจริญพร

ทุกสรรพสิ่งในจักรวาล ล้วนก่อกำเนิดเกิดเป็นรูปร่าง และไม่มีรูปร่างขึ้นได้ด้วยสภาวะการสัมปยุติ (รวมกัน) ด้วยธาตุทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม ผสมผสานเป็น "เอกสมังคี (คือหลอมรวมแยกกันไม่ได้อีก) เป็น มนุษย์ สัตว์ ธรรมชาติ และสรรพสิ่ง นี่คือสิ่งอันเกิดขึ้นและเป็นไปภายใต้แห่งสมมุติ เรียกว่า "สมมุติบัญญัติ" คือไม่พ้นสภาวะแห่งการเกิดขึ้น ดำรงอยู่ และสิ้นสลายไป เป็นปกติแห่งความเป็น "สมมุติ" แม้มนุษย์ก็มิได้พ้นจากสภาวะนี้ การจะพ้นจากสภาวะแห่ง "สมมุติ" ดังกล่าวนี้ คือ "นิพพาน" อันไม่มีสภาวะแห่งการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ไม่มีกาล ไม่มีกฎ พ้นโดยสิ้นเชิงต่อสิ่งผูกมัด ร้อยรัดคือ กรรมทั้งหลายอันทำให้เกิดสมมุติขึ้น เวียนว่ายไปอันเรียกว่า "วัฏฏะสงสาร" นี้อย่างไม่มีวันรู้จบ ....พระพุทธองค์ทรงสอนเส้นทาง ซึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว อันจะหลุดพ้นจากสภาวะแห่ง "สมมุติ" นี้ได้คือเส้นทางปฏิบัติตาม "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" หนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีทางปฏิบัติสายอื่นใดให้เลือกอีก

ด้วยเหตุดั่งนี้ เราทั้งหลาย นับว่าโชคดีที่ได้เริ่มต้น ปฏิบัติแต่เริ่มแรกด้วยสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จากขั้นที่ง่ายที่สุด อันปฏิบัติด้วยกายเนื้อ (กายนอก-กายสังขาร) เพื่อฝึกการอธิษฐาน (หัดกำหนดเป้าหมาย และทำให้เป็นจริง-สัมผัสได้) นั้นเป็นเพียงภายนอก อันเรียกว่า "ปัญจทวารวิถี" ดังได้แสดงให้ทราบไว้แล้วว่า สรรพสิ่งทั้งหลายย่อมเกิดขึ้นโดยสภาวะแห่งการสัมปยุตของ ธาตุทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม รวมผสมเป็นสรรพสิ่ง นั้นคือ "สมมุติ"

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้แหละ ที่เรา-ท่านทั้งหลายที่ได้เข้าสู่เส้นทางนี้ จึงต้องเข้าสู่การปฏิบัติ "ภาคกสิณ" เพื่อฝึก "ควบคุมธาตุทั้ง ๔ เพื่อควบคุมสภาวะสมมุติ" นั้น โดยเริ่มฝึกควบคุมธาตุปถวีธาตุ (ดิน) อันเป็นบ่อเกิดกำเนิดแห่งรูปทั้งหลายให้อยู่ภายใต้การบังคับของ "ใจ" เรา ขอทุกท่านมีความสุข สมปรารถนาดั่งอธิษฐานทุกประการ ..เจริญพร

สรรพสิ่งทั้งหลายอันอยู่ภายใต้กฎแห่งไตรลักขณ์ คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และแตกสลาย สิ่งเหล่านั้นล้วนเป็นสมมุติ อันเกิดขึ้นจากการหลอมหล่อรวมกันเป็นหนึ่งเดียวแห่งธาตุทั้ง ๔ เรียกว่า "เอกสมังคี" การจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ในวัฏฏสงสาร และภพชาติได้นั้น ต้องพ้นจากสภาพแห่งสมมุติ มีจุดหมายสุดปลายทาง คือ "พระนิพพาน" อันเป็นบรมสุข ดังมีพุทธพจน์ว่า "**นิพพานำ ปรมำ สุขำ สุขอื่นใดยิ่งกว่าพระนิพพานเป็นไม่มี**"

ด้วยเหตุฉะนี้ เราจึงได้เริ่มปฏิบัติขั้นต้น ๆ ใน ๕ ขั้นแรกอันเป็นส่วนของภายนอก คือ "ปัญจทวารวิถี" ให้รู้จักว่า "สุข" นั้นเป็นอย่างไร สุขที่เราสามารถกำหนดและสมมุติเอาได้ ซึ่งเรียกว่า "อธิษฐาน" นั้น สามารถที่จะกำหนดให้เกิดขึ้น และเป็นไป ตามอำนาจพลังแห่งพุทธานุภาพ และเทวฤทธิ์ที่เราได้ผ่านกันมา นั่นคือความเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราภายหลังปฏิบัติ คือ "ความสุข" ที่ปราศจากหนี้สิน มีความวัฒนาก้าวหน้าในอาชีพการงาน ธุรกิจ ไม่ติดขัดในเดือดร้อนในสิ่งทั้งปวง ฐานะดีขึ้นอย่างเห็นได้ ทุกข์ภายนอกทั้งหลายห่างไกล เราก็รู้ว่า "สุขกาย" นั้นเป็นเช่นไร สิ่งใดที่ปรารถนา ก็สามารถกำหนดให้เกิดขึ้นปรากฏตามเวลา และสภาวะที่อธิษฐานได้ นี่คือสิ่งที่เราได้ปฏิบัติผ่านมา เราจึงรู้ว่า "สุข" นั้นมีสภาพอย่างไร ถ้าคนไม่เคยสุข ถามว่าจะรู้ไหมว่าสุขเป็นไฉน เหมือนกับคนไม่เคยกินน้ำตาล จะรู้ไหมว่าน้ำตาล กับเกลือ ต่างกันอย่างไร ฉันใดก็ฉันนั้น

ดังได้กล่าวแล้วว่า สรรพสิ่งทั้งมวลล้วนเกิดแต่ธาตุทั้ง ๔ ในสภาวะสามัญสิ่งที่เราเห็นได้ และก่อให้เกิดความรัก ชอบ เกลียด นั้น เรียกว่า "รูป" นั้นเป็นสมมุติ และรูปทั้ง

หลายเกิดแต่ปถวีธาตุ (ดิน) เป็นประธาน การจะพ้นสภาวะแห่งรูป อันเป็นสมมุติ ดังกล่าวนั้น จึงต้องควบคุม บังคับปถวีธาตุ(ดิน) ให้ได้โดยเด็ดขาดสิ้นเชิง

ด้วยเหตุดั่งนี้การปฏิบัติปถวีกสิณ จึงถูกกำหนดให้เป็นเบื้องต้นแห่งกสิณทั้งหลาย การจะข้ามโอฆสงสารเข้าสู่พระนิพพาน ต้องสามารถหลุดพ้นสภาวะแห่งสมมุติทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็น รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส กิเลส ตัณหา ราคะ อนุสัย ล้วนแล้วมีปัจจัยกำเนิดจากการกระตุ้นเตือนแห่งธาตุทั้ง ๔ ในสภาวะ สถานะที่แตกต่างกันไม่เกินเลยไปกว่านั้น ถ้าหากโยคาวจร (ผู้ปฏิบัติ) ยังไม่อาจที่จะควบคุมมหาภูตรูป (ธาตุทั้ง ๔) ให้อยู่ใต้อำนาจโดยเด็ดขาดได้ ก็มิต้องพึงกล่าวถึงพระนิพพานให้เปลืองเวลา และการควบคุมมหาภูตรูป (ธาตุทั้ง ๔) จะทำได้วิธีเดียวเท่านั้น คือ "กสิณ" และ "อารมณ์แห่งอธิษฐาน" ตามแนวทางแห่งสติปัฏฐาน ได้อธิบายถึงวิธีตั้งองค์กสิณ (แผ่นกสิณ) และ การจัดสถานที่ รวมทั้งสภาวะแวดล้อม อารมณ์ที่จะนำมาใช้ในการปฏิบัติกสิณไปแล้ว จะไม่ขอกล่าวซ้ำ จะขอเริ่มจากในส่วนที่จะเข้าสู่ "อัปนาสมาธิ" เพื่อเข้าสู่ "มโนทวารวิถี" มิติของ "ใจ" ต่อไป

การเริ่ม...ให้เข้าสู่ "มนสิการ" จนถึงระดับแห่ง "วิวัฏนา (การแปรภาพให้เป็นสิ่งที่ปรารถนา)" เอาเฉพาะตรงอารมณ์ที่เราเคยใช้อธิษฐาน แต่ยังไม่ต้องอธิษฐานนะ ให้เอาอารมณ์นี้ ไปตั้งไว้ที่นิยะมะ (ฐาน) แห่งปถวีธาตุ ให้ฝึกนำอารมณ์เข้ามาตั้ง ณ จุดดังกล่าวก่อน สักสาม สี่ครั้ง จนกระทั่งจำอารมณ์นั้นได้ จำจังหวะการนำเข้ามาพร้อมกับอัสสาสะ (ลมหาใจเข้า) ตั้งลม และ ปัสสาสะ (ลมหาใจออก) จังหวะทั้งหมดเราแม่นตรงไหน จังหวะหรือขณะไหน (อันนี้สำคัญเพราะมีผลแตกต่างกันมาก...ไว้กล่าวโดยพิศดารข้างหน้า) ยังไม่ต้องเอาอารมณ์นั้นไปไว้บนแผ่นกสิณ (เพราะนั้นเราทำผ่านมาแล้วในชั้นต้นของการฝึกกสิณ)

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ ๒ ภายหลังจากที่ได้แสงสว่างมาแล้ว เพราะแสงสว่างที่เราได้มาก็เพื่อส่องทางเข้าสู่เส้นทางของ "มิติแห่งใจ" เรียกว่า "มโนทวารวิถี" เมื่อความพร้อมของอารมณ์กับลมหาใจ ที่วางถูกตำแหน่งแห่งนิยะมะปถวีธาตุ จะปรากฏลักษณะความอิ่มเอิบ จะเกิดขึ้นเหมือนกับเราเดินทางกลางทุ่ง กลางป่า เหนื่อยสุด ๆ แล้วพบลำธาร ได้เอาน้ำล้างหน้า ดื่มน้ำ ความเหนื่อยอ่อนล้าหายไปอย่างปลิดทิ้ง อาการจะคล้ายอย่างนั้น นี่แหละคือความลับของโยคี ที่ปฏิบัติแล้วไม่ต้องกินอาหารเป็นปี ๆ แต่อยู่ได้ (เหมือน

ข่าวที่เด็กเนปาลนั่งสมาธิเป็นเดือน ไม่ต้องกินอะไรเลย ฝรั่งคลั่งกันทั้งโลกนั่นแหละ)

เหตุผลที่เป็นดั่งนี้ขออธิบายนิดนะ จะได้เข้าใจว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ความจริงแล้วเป็นธรรมชาติของมนุษย์ แต่เราเองต่างหากที่ไม่ได้สำเหนียก (สังเกต) ยกตัวอย่าง เช่น เวลาเราจัดงานมีคนเยอะแยะ อาหารเต็มไปหมด แต่เรากลับอิ่มใจ กินไม่ลง และไม่หิว พอคนกลับไปแล้วจึงรู้สึกตัวว่าไม่ได้กินอาหารทั้งวัน ถามว่า "ทำไมเราไม่หิว"

ตอบ....เพราะใจเราเสพอารมณ์ เรียกว่า "อิ่มเอิบ" นี้เป็นอาการที่เกิดขึ้นเอง ไม่สามารถแสแสร้งแกล้งทำให้เกิดขึ้นได้ จะเกิดขึ้นเองและเป็นปกติของผู้ปฏิบัติ ซึ่งเป็นคำตอบข้อสงสัยที่เราอ่านพบในพระไตรปิฎกว่า พระหรือฤาษีท่านเข้าฌานสมาบัติเป็นร้อย ๆ ปี ไม่กินข้าวกินน้ำอยู่ได้อย่างไร..นี้อย่างหนึ่ง ในทางชีววิทยาร่างกายเราประกอบไปด้วยสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ รวมกันหลายพันล้าน เรียกว่า "เซลล์" ซึ่งความจริงแล้ว เซลล์เหล่านี้ สามารถสังเคราะห์อาหาร จากธาตุต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวเราได้อยู่แล้วโดยธรรมชาติ แต่เราไม่เคยฝึกจึงไม่รู้วิธี เราติดในรสและ "ความรู้สึก" ว่าต้องกินอาหาร ที่จริงเรากินเข้าไปน่ะมีธาตุที่มีคุณประโยชน์แก่ร่างกายไม่มากเลย ร่างกายต้องไปแยกอีก เอาไปใช้นิดเดียว นอกนั้นเป็นกากเดนที่ต้องถ่ายทิ้งจากร่างกายไป นี้เป็นเรื่องทางสรีรวิทยา ซึ่งเป็นปกติธรรมดานั่นเอง

ในบางโอกาส บางท่านที่ปฏิบัติผ่านขั้น "มนัสสิการ" มาแล้ว ก็ไม่ได้นำเอาอารมณ์แห่ง "วิวัฏนา (การแปรภาพ)" มาตั้งที่นิยะมะ(ฐาน)ปถวีธาตุก่อน เอาอารมณ์ไปตั้งที่แผ่นกสิณเลย ซึ่งลักษณะเช่นนี้มีอยู่มาก ถามว่าผิดไหม ตอบว่า..ไม่ผิด แต่ควบคุมกำหนดสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นตามปรารถนาแบบ ๑๐๐ % ไม่ได้ แต่สิ่งปรารถนา (อธิษ-ฐาน) นั้นก็เกิดขึ้นรวดเร็วแต่ไม่ฉับพลันทันที คือ กำหนดให้เดี๋ยวนั้นไม่ได้ดั่งใจ

อาการที่เกิดขึ้น สำหรับผู้ที่นำเอาอารมณ์ไปตั้งไว้ที่แผ่นกสิณเลยทันที ไม่ได้ทำตามขั้นตอนที่ ๒ นี้ ก็คือ จะเกิดปรากฏการณ์ที่แผ่นกสิณ ตรงตำแหน่งที่วางอารมณ์ลงไปนั้น มีแสงสว่างที่รวมตัวกัน เป็นลักษณะคล้าย Vortex (คล้ายกาแล็กซี่) หมุนวนดึงลึกเข้าไป ลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ซึ่งผู้ปฏิบัติที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์ถึงตรงนี้จะตกใจ เลิกหรือ ทิ้งไปเลย อันที่จริงแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ เรียกว่า "ประตูแห่งมโนทวารวิถี" เมื่อเป็นลักษณะนี้ ให้กล่าวคำที่เราได้นำอารมณ์อธิษฐานจากมนสิการ(วิวัฏนา) ออกมาให้พร้อมกับ "กายในกาย" ออกเสียงให้เราได้ยินว่าเราต้องการอะไร ไม่ใช่ให้ "ใจ" ออกเสียงอย่าง

เดียว "วาจา" ต้องเปล่งออกมาด้วย สิ่งที่อธิษฐานหรือปรารถนานั้น จะสำเร็จดังต้องการ ..... แต่เนื่องจากว่า...การปฏิบัตินั้นข้ามขั้นตอนไม่ได้ผ่านการนำอารมณ์ไปตั้งไว้ที่นิยะมะ (ฐาน)ปถวีธาตุก่อน ดังนั้น ก็จะได้แค่สิ่งที่ปรารถนาตรงนั้น ไม่สามารถแปรสิ่งที่ได้จากอธิษฐานเป็นอย่างอื่นต่อไปได้อีก...

คือ....ถ้าทำตามขั้นตอน ใช้อธิษฐานครั้งเดียว สามารถแปรเปลี่ยนไปมาได้ทุกอย่าง เหมือนการปั้นดินน้ำมัน จะให้เป็นรูปอะไรก็ได้ในขณะเดียวกัน ขั้นตอนที่ ๒ นี้ หลายท่านอาจจะยังไม่กระจ่าง ซึ่งจะขยายความในโอกาสต่อไป

ขอความสมบูรณ์แห่งสุข จงบังเกิด ความสำเร็จใดอันได้ปรารถนาอธิษฐานแล้ว จงสัมฤทธิ์ผลดั่งใจอันเป็นกุศลถ้วนทั่วกันทุกท่านเทอญ เจริญพร

.... หลังจากที่ได้ตั้งอารมณ์แห่งความอิ่มเอิบ ดังกล่าวแล้วนั้น ไว้ ณ นิยมะ(ฐาน) ปถวีธาตุ ... ประมาณ ๓ - ๔ ครั้ง จึงเลื่อนเอาอารมณ์อิ่มเอิบ ดังกล่าวนั้นไปยังแผ่นกสิณ ตรงตำแหน่งที่เกิดแสงสว่าง ซึ่งเราจะรู้ของเราเองว่าตรงไหน กลาง ริม ขวา ซ้าย ล่าง หรือ บน แต่ละคนจะไม่เหมือนกันเสมอไป แล้วแต่ว่าแสงสว่างนั้นเกิดขึ้นจากตรงไหน ....ให้ทอดสายตาเบา ๆ อย่างเพ่ง หรือ จ้อง ปล่อยไปสบาย ๆ ให้มีความรู้สึกผ่อนคลาย ให้กำหนดไว้ ณ ตำแหน่งที่เคยเกิดแสงสว่างบนแผ่นกสิณนั้น ไม่นาน แสงสว่างซึ่งเคยเกิดขึ้น ก็จะเกิดอีก

....และเมื่อเกิดขึ้นครั้งนี้ ให้ประกอบอารมณ์เข้าไปในแสงสว่างนั้น ซึ่งจะเห็นว่าแสงสว่างที่กระจายไปทั่ว ซึ่งเดิมจะสว่างไปทั่วทั้งห้อง เหมือนเราเปิดไฟฟ้า แต่ตอนนี้จะเริ่มย่อปริมณฑลเล็กลงมาเรื่อย ๆ ในที่สุดจะมาเท่าแผ่นกสิน และเล็กลง จนกลายเป็น

จุดขาว ๆ จุดหนึ่ง ซึ่งตรงนี้แหละ ให้ระวัง "ใจ" เราให้ดี ส่วนใหญ่แล้วจะ "เพ่ง" หา "จุด" แสงสว่างนี้ เพราะกลัวจะหาย

....ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกังวล ไม่ต้องห่วงว่าจะหาย เพราะหายได้ ก็เกิดใหม่ได้ เป็นเรื่องปกติ นี้คือสภาพแห่งความไม่เที่ยง เป็นสภาวะสมมุติปกติทั่ว ๆ ไป ซึ่งจุดแสงนั้นจะวิ่งไปรอบ ๆ แผ่น และในที่สุดจะหยุดอยู่ตรงกลาง เมื่อใจเราหมดกังวล ในขณะนั้น เราจะรู้ได้อย่างชัดเจนในความแตกต่าง ระหว่างความเงียบกับความสงัด ความรู้สึกขณะนั้น จะเหมือนกับเรายืนอยู่คนเดียว ในที่ไหนสักแห่งที่ไม่มีใคร ไม่มีต้นไม้ ไม่มีลม ไม่มีแม้เสียงจักจั่น มันเงียบ

... ณ .. จุดนี้ จะเป็นจุดเปลี่ยน เป็นเส้นแบ่งระหว่าง มิติสามัญ กับ มิติแห่งใจ อาการที่เกิดขึ้นสำหรับผู้ปฏิบัติ เมื่อถึงจุดแห่งความสงัด ใจจะเข้าสู่ภาวะ "สงบ-ระงับ" แม้กระทั่งลมหาใจก็ไม่มีเข้าและออก (ซึ่งเรียกว่า การระงับอัสสาสะ - ปัสสาสะ) เป็นอัตโนมัติ

.... แผ่นกสิณข้างหน้าจะปรากฏจุดสว่างใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ .... จุดแสงสว่างดังกล่าวนั้น จะเคลื่อนตัวเข้าสู่จุดศูนย์กลางของแผ่นกสิณ และเริ่มหมุนวนเป็นวงกลม ลักษณะคล้ายกับ Vortex หรือ กาแล็กซี่ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ... ตรงนี้ไง ที่ส่วนใหญ่ที่ไม่ได้ตั้งอารมณ์อิ่มเอิบไว้ตรงนิยะมะ(ฐาน)ปถวีธาตุ มักจะข้ามขั้นตอนมาพบตรงนี้ก่อนแล้วไม่รู้จะทำไงต่อไป เพราะอารมณ์ไม่ต่อเนื่อง คือไม่เป็นไปตามขั้นตอน และจัดอารมณ์หรือ วางอารมณ์กสิณไม่ถูก เลยในที่สุดเข้าทางตัน

แต่หากทำตามขั้นตอนแล้ว เมื่อถึงตรงจุดที่เกิด Vortex ก็จะมีอารมณ์อิ่มเอิบ ซึ่งประกอบด้วย "ปิติ" เตรียมพร้อมอยู่แล้ว ก็เอาอารมณ์ดังกล่าวนี้ กำหนดลงไปตรงกึ่งกลางของจุดที่หมุน หรือ ใจวงแหวนนั่นเลย

เมื่อวางอารมณ์ลงไป ให้นำความรู้สึก คือ "ใจ" ตามลงไปด้วย เนื่องจากจุดกึ่งกลาง (มีลักษณะคล้ายกาแลคซี) มันหมุนเป็นวงรอบคล้ายก้นหอย ให้มองตรงจุดกลาง "แบบสนใจ ว่าจะมีอะไรต่อไป" แต่ ไม่ใช่จ้อง อย่าเพ่งอย่างเด็ดขาด

... ณ ตำแหน่งนี้ คือ ประตูแห่งมิติของใจ เรียกว่า ปากทางเข้าแห่ง "มโนทวารวิถี" เป็นจุดที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ปฏิบัติ ในการเกิดขึ้นครั้งแรกนั้น อย่าเพิ่งดีอกดีใจเกินไป ให้จำอารมณ์นั้นให้ได้ว่า ลักษณะอารมณ์ที่เกิด Vortex เป็นอย่างไร เกิด

ขึ้นช่วงไหน ให้จำไว้

หากจำไม่ได้ ให้มนสิการใหม่ แล้วเริ่มเข้าสู่ภาวะขั้นที่ ๒ ผ่านสู่สภาวะนี้ ทวนไปมาประมาณสักสิบครั้งเป็นอย่างน้อย เพราะเราต้องใช้อารมณ์นี้ + ปิติ ในการเข้าสู่มโนทวารวิถี

ถ้าเราระลึกอารมณ์นี้ไม่ได้ เราก็ไม่อาจเข้าสู่อัปนาสมาธิได้ และไม่สามารถก้าวข้ามไปยังมิติแห่งใจ หรือมโนทวารวิถีได้ ดังนั้น อารมณ์ดังกล่าวนี้จึงสำคัญยิ่ง ท่านที่ข้ามขั้นตอน ให้กลับไปฝึกส่วนที่ขาด มิฉะนั้น จะเข้าอัปปนาไม่ได้ นี้คือสิ่งที่พึงสังวรเป็นอย่างยิ่ง

..... เมื่อสามารถจำอารมณ์ได้แล้ว ....." ให้ออกจากสมาธิก่อน " แล้วเปล่งสัจจะวาจาถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ด้วยอารมณ์ถึงพร้อม ....จากนั้น ให้วาจา และใจ เปล่งเสียงกำหนดเวลาที่จะทำสมาธิ ว่าจะทำนานกี่นาที (อันนี้ให้เอาอารมณ์ของการบังคับ ตื่น หลับ มาใช้...คงเข้าใจแล้วนะว่าทำไมเราจึงต้องฝึก บังคับตื่น หลับ ก็เพราะเหตุที่ต้องเอามาใช้ตรงนี้) เมื่อกำหนดเวลาแน่นอนแล้ว จึงนำเอาอารมณ์+ปิติ พร้อมอัสสาสะเข้าไปตั้งไว้ ณ นิยะมะปถวีธาตุ วิวัฏนาอารมณ์+ปิติ เป็นอารมณ์อิ่มเอิบ

จากนั้นวิวัฏนาเป็นอารมณ์ ที่เกิดขึ้นขณะได้เห็นแสงสว่างเป็นวงหมุนที่ผ่านมาวางอารมณ์ลงไป โดยการทอดสายตาที่แผ่นกสิณ...ไม่นาน แสงสว่างที่เคยปรากฏขึ้นนั้นจะหมุนเป็นวงกลมเหมือนที่เคยเป็น แต่เกิดขึ้นเร็วช้า อยู่ที่เราระลึกอารมณ์ได้เรียบเพียงใด และเมื่อแสงนั้นหมุนเร็วขึ้น ๆ จะรวมตัวเป็นดวงกลม ๆ แสงจ้า สว่างเหมือนกับตะเกียงเจ้าพายุ หรือไฟสปอร์ตไลท์ที่ฉายส่องตาเรา

.... เมื่อ ดวงแสงนี้เกิดขึ้น ให้ลองหลับตา ดูว่า ดวงแสงสว่างยังอยู่หรือไม่ หากยังอยู่...ให้มองไปที่แผ่นกสิณ ดวงแสงสว่าง ไปปรากฏที่แผ่นกสิณหรือไม่

...หากปรากฏ ให้ลองลุกขึ้นยืน แล้วหลับตา ถ้ายังเห็นดวงแสงสว่าง ให้เดินไปสิบแปดก้าว เดินกลับสิบแปดก้าว จากนั้นนั่งลงตรงข้างหน้าแผ่นกสิณ หากดวงแสงสว่างนั้นดำรงอยู่ ไม่หายไป นั่นหมายถึงว่า **เราได้ "ดวงกสิณ"** แล้ว ดวงนี้แหละที่จะเปรียบเสมือนเครื่องมือส่องทาง เป็นเพื่อนตายเพื่อนยากของเรา เหมือนกับการเข้าถ้ำอันมืดมิด มีไฟฉายยังไงยังงั้น

ดวงกสิณนี้ มีคุณประโยชน์เอนกอนันต์ ผู้ที่ได้แล้วเปรียบเสมือนแก้วสารพัดนึก

สามารถกำหนดรู้ แปรเปลี่ยน สภาพ รูปทรง ของสิ่งต่าง ๆ อันเป็นสมมุติ ให้เป็นไปตามประสงค์ และใช้เป็นเครื่องนำทางเข้าสู่มิติแห่งมโนทวารวิถี ...ผู้ที่ได้นิมิตแห่งดวงกสิณดั่งนี้ เรียกว่า "**อุคหนิมิต**" อยู่ในระดับแห่ง**อัปปนาสมาธิ** ซึ่งเวลาของสมาธิ กับเวลาแห่งมนุษย์สามัญจะแตกต่างกัน เพราะคนละมิติ

ด้วยเหตุฉะนี้ เราจึงต้องอธิษฐานก่อนว่า จะออกสมาธิเมื่อเวลามนุษย์ผ่านไปแล้วกี่ชั่วโมง กี่วัน ไม่งั้นหลงยุค (เรื่องจริง) และก้าวต่อไปจากนี้ คือ การก้าวเข้าสู่มโนทวารวิถี ที่เราจะได้กล่าวถึงต่อไป

ขอความสุขสมหวัง สมปรารถนา เจริญในธรรม ก้าวหน้าในชีวิตธุรกิจการงาน สมบูรณ์ด้วยปฏิภาณ ธนสารสมบัติ ดั่งอธิษฐานจงทุกประการเทอญ ฯ ... เจริญพร

.... ใน**การปฏิบัติกสิณสมาธิ** อันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ของผู้ที่จะเข้าสู่สมาธิระดับสูงไปจนถึงพระนิพพาน ซึ่งไม่สามารถจะปฏิบัติได้ด้วยกายเนื้อ (กายนอก=กายสังขาร) เพราะอัปปนาสมาธิ อันเป็นสมาธิระดับสูงนี้ จะเกิดขึ้นได้เฉพาะการปฏิบัติด้วยกายในกาย (ใจ) เปรียบเสมือนว่า กายนอกคือตัวรถ ไม่รับรู้ความรู้สึกใด ๆ เป็นเพียงเครื่องช่วย ให้คนที่นั่งอาศัยไปถึงจุดหมาย แต่ผู้ที่รับความรู้สึกและกำหนดเป้าหมายปลายทาง คือ "คนขับ=กายในกาย=ใจหรือมโน" ดังนั้น การปฏิบัติขั้นนี้ จึงต้องปฏิบัติด้วยกายในกาย (ใจ) เท่านั้น

รหัส อันเป็นคำสั่งนั้นใช้ภาษาของใจ ได้แก่ "อารมณ์" การระลึกรู้อารมณ์เรียกว่า "สติ" การสามารถควบคุมให้สติไปตั้งอยู่ ณ นิยะมะ(ฐาน) ใด ๆ ได้ เรียกว่า "**สติปัฏ**

ฐาน" ที่ได้ฝึกกันมา นับแต่เบื้องต้นอันเป็นการควบคุมตัวรถ (กายนอก คือ ปัญจทวาร อันได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส) และระลึกรู้ แปรสภาวะแห่งการได้รับนั้น ออกมาเป็นอารมณ์ หรือ "รหัส" ส่งต่อเข้าไปสู่ กายในกาย "ใจ" ให้ทำตามรหัสนั้น (อารมณ์นั้น) การปฏิบัติ "กสิณ" เพื่อเข้าสู่รหัสแห่งธรรมชาติ (จริงแล้วคือ Universe Hack, Changer) นั้นคือเข้าสู่ ระลึกอารมณ์แห่ง "**รหัสของการแปรเปลี่ยนสรรพสิ่ง**" ซึ่งภาษาแห่งการปฏิบัติกสิณ เรียกว่า " **เพิก** " ซึ่งเราได้ฝึกกันมาตั้งแต่ในมนสิการ ที่เรียกว่า "วิวัฏนา" คือการแปรเปลี่ยน "อารมณ์ ปิติ" ให้เป็น "ภาพที่เราได้ปรารถนาไว้" นั้น เป็นส่วนของภาพภายใน

แต่ในส่วนของกสิณนั้น คือ นำเอาอารมณ์ + ปิติ + ภาพ **นำออกมาจากภายใน** คือ กระทำโดยคำสั่งของกายในกาย (ตรงจุดนิยะมะแห่งปถวีธาตุ) แล้วส่งผ่านออกไปกำหนดไว้ ณ แผ่นกสิณเบื้องหน้า สภาวะที่เกิดขึ้น เมื่ออารมณ์ประจวบเหมาะ สัมปยุติเป็นหนึ่งเดียว ณ ตำแหน่งแห่งแผ่นกสิณ จึงเกิดแสงสว่างดังได้กล่าวไปแล้ว....

อารมณ์นี้จะถูกบันทึกไว้ในส่วนของกายในกาย (ซึ่งการก้าวจากขั้นนี้ไปสู่สภาวะแห่งพระอริยบุคล ต้องใช้อารมณ์ "เพิก" เพื่อตัดละสัญญา-เวทนา กิเลสตัณหา อาสวะอนุสัย คือ เข้าสู่ญาณ เรียกว่า **สัญญานาสัญญายตนะ อรูปาวจร** และ สู่การดับสัญญา-เวทนาทั้งปวง เรียกว่า สัญญาเวทนิโรธ = พระอริยบุคคล) ซึ่ง หากขาดเสียซึ่งอารมณ์ของกสิณส่วนตรงนี้ จะเป็นพระอริยบุคคลไม่ได้ และ ไม่มีทางอื่นใด ที่จะทำให้เกิด **อารมณ์วิวัฏนา** หรือ " **เพิก**" ได้ในสมาธิอื่น หรือวิธีอื่นใด

ซึ่งในกรรมฐานทั้ง ๔๐ ประการแห่งพระพุทธศาสนา ที่ไปถึงพระนิพพานมีประกอบด้วยอารมณ์แห่ง อาปานัสสติ+กสิณ=สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ไม่มีหนทางอื่น ซึ่งพระพุทธองค์ ทรงยืนยันไว้ชัดเจน จัดว่าเป็นบรมโชคของผู้ที่ได้มาประสบพบ และได้ศึกษาปฏิบัติ จัดว่าไม่เสียชาติเกิด

ในการเข้าถึงสภาวะ "ดวงกสิณ" นี้ ดังได้กล่าวแล้วว่า เมื่อมองไปสู่กลางแผ่นกสิณ จะปรากฏดวงแสงสว่าง ที่หมุนวนคล้ายกาแลคซี (Vortex) อารมณ์ที่เกิดขณะนั้นอาจจะกลัว เพราะคล้ายกับเรา ถูกดึงลึกเข้าไปในจุดกลาง จะมีลักษณะเหมือนขับรถลอดอุโมงค์ ความรู้สึกขณะนั้น จะเป็นเหมือนเราขึ้นรถไฟเหาะตอนพุ่งลง หรือ คล้ายกับเครื่องบินตกหลุมอากาศ มันวื๊ด ๆๆๆ ตรงนี้หากไม่ได้ทำตามขั้นตอน ที่ให้ฝึกกัน

มาแต่ต้น ก็จะเสียจริต (เป็นบ้า เกิดขึ้นได้หากทำเองโดยไม่มีคนสอน=เพี้ยนตลอดชาติ)

ด้วยเหตุดั่งนี้ จึงต้องมีครูบาอาจารย์ที่รู้จริง คอยสอน คอยบอก แม้พระอนุรุธตอนเรียนกับพระสารีบุตร พระพุทธองค์ยังต้องทรง แทรกเข้าไปในดวงกสิณนี้ เพื่อสอนแก่พระอนุรุธโดยตรง จึงเป็นสิ่งพิสูจน์ ที่สามารถกล่าวได้ว่า ช่องทาง หรือประตูแห่งมิติ เชื่อมระหว่างโลกมนุษย์สามัญ (Mass) กับ โลกของใจ (Plasma Dimension) ดังที่พระพุทธองค์ได้ทรงสอนพระอนุรุธ ผ่านทางดวงกสิณ ซึ่งหากเราไม่ปฏิบัติ เราไม่อาจหาคำอธิบาย หรือข้อยืนยันได้เลยว่า พระพุทธองค์แทรกเข้ามาในสมาธิของพระอนุรุธได้อย่างไร (พระอนุรุธ เป็นเอกทัคคะในทางทรงฌาน และเป็นองค์รจนา "พระอภิธรรมปิฎก" ซึ่งมีเนื้อหาถึง ๔๐,๒๐๐ คัมภีร์) นี่คือ วิสัชนาไขปัญหาความสงสัยของพุทธศาสนิกชนทั้งปวง

ในเรื่องนี้ หรือคล้ายกันนี้ ในทางสมการฟิสิกส์ การข้ามมิติ (Cross Dimension) นั้นเป็นไปได้ แต่ปัจจุบัน คือ พ.ศ.๒๕๕๖ นักวิทยาศาสตร์ยังทำไม่ได้ แต่ท่านเชื่อหรือไม่ว่า ศิษย์ตถาคตทำได้ตั้งแต่ยังเป็นพระธรรมดา และไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เช่น ข้ามไปท่องเที่ยวในจักรวาลต่าง ๆ การสนทนาปราศัย กับปวงเทพยดาในเทวโลก หรือ การไปศึกษาหาความรู้จากเหล่าทวยเทพวิทยาธร ล้วนเป็นเรื่องปกติ เราจะพบเห็นมากมายจากข้อมูลในพระไตรปิฎก....แต่เมื่อนำมากล่าวกัน..คนทั่วไปก็ว่าเวอร์ นิยาย... เรื่องหลอกเด็ก...ที่จริงพวกที่กล่าวเช่นนั้น ไม่ได้มีความรู้กฎของฟิสิกส์แม้สักนิดเลยว่า "การข้ามมิติของกาลเวลา การไปท่องเที่ยวในจักรวาลอื่น เป็นเรื่องปกติที่เป็นไปได้ทางสมการฟิสิกส์ แต่...ตอนนี้ยังทำไม่ได้...แต่ไม่ใช่หมายถึงว่าเป็นไปไม่ได้"

...เพราะเหตุใด...และอะไร..ที่ยืนยันได้ถึงการข้ามจักรวาล การทะลุเวลา ข้ามมิตินี้ พระภิกษุธรรมดาในพระพุทธศาสนาก็ทำได้ และมีวิธีปฏิบัติสอดคล้องรองรับ กับสมการฟิสิกส์ ทั้งที่วิธีปฏิบัตินี้ มีมาก่อนที่ไอส์ไตน์จะกำเนิดในโลก กว่า ๒,๕๐๐ ปี

การที่จะข้ามมิติแห่งเวลา ตามกฎสมการแห่งฟิสิกส์ ก็คือ "**สิ่งนั้นต้องเร็วกว่าแสง**" ตอนนี้เรามาดูกันว่า ในทางปฏิบัติสติปัฏฐานของพระพุทธองค์ทรงสอน และเราปฏิบัติกันอยู่นี้ คือวิธีการให้กายนอก (ซึ่งเป็น Mass) รวมเป็นหนึ่งกับ กายในกาย = ใจ (ซึ่งเป็น Plasma) ผลจะเท่ากับ การแปรสภาพมวลนั้นเป็น Energy อันเป็นลักษณะของ Anti Masster มวลจะมีค่าอนันต์นั้น หมายถึง ทั้งความเร็วอันยิ่งยวด และประจุแห่ง

พลัง การรวมของมวลนั้นจะไปสุดขอบสุริยจักรวาล ซึ่งไกลหลายล้านล้านล้านปีแสง กลับไปมาพันรอบก็ยังไม่หมดพลัง และใช้เวลาเพียงเศษเสี้ยวของวินาทีเท่านั้น นี่คือสิ่งที่เป็นไปได้ทางสมการฟิสิกส์ ว่าด้วย มวล-Anti Masster

นักวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ควอนตัม รู้ว่าเป็นไปได้ แต่ก็ทำไม่ได้ ปัจจุบันพยายามค้นคว้าทดสอบที่โครงการ CERN ก็ยังไปไม่ถึงต้นมวล แต่พุทธศาสนานอกจากจะเลยไปถึงการ**สลายมวล** ยังสามารถ **Transportation** ทำให้มวลนั้น **คืนกลับสู่สภาวะเดิม** ได้อีกด้วย

การข้ามมิติ ที่เรียกว่า ข้ามภพภูมิ ข้ามจักรวาล ทะลุเวลา ในพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องปกติ เพราะเมื่อสภาวะแห่งการรวมกันเป็นหนึ่ง ของกายนอกและกายในกายเป็นหนึ่งเดียวกัน จะเกิดสภาวะเรียกว่า "กายพหิทธิ (อิทธิแห่งกายที่รวมกัน)" และ เกิดปฏิกริยาการลอยตัวของกาย ที่แปรสภาพเป็นพลังงานนั้น เรียกว่า "**กายลหุตา**" ใช้การควบคุมกำหนดให้ไปสู่จุดหมาย ทั้งไป-กลับด้วยรหัส "อธิษฐาน"

คำถามที่ว่า แล้วเมื่อข้ามภพภูมินั้น ไปตามเส้นทางเส้นไหน ในทางฟิสิกส์กล่าวว่า **การข้ามมิติ** คือ **ผ่านช่องรูหนอน (Warm Hole) ที่เกิดการโค้งงอของสนามเวลาด้วยพลังชนิดหนึ่ง ที่ไม่อาจบอกได้ว่าเป็นพลังอะไร และ ผู้ต้องการข้ามมิติ ก็ผ่านไปยัง อีกแห่งหนึ่งทางช่องทางนี้.....**

ในทางปฏิบัติ "กสิณ" เมื่อได้ "ดวงกสิณ" ก็จะเกิด Vortex เป็นช่องทาง ดังที่กล่าวไม่ผิดเพี้ยน การไป-กลับ ได้ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่ต้น ว่าจะไปไหน ไปนานแค่ไหน กลับเมื่อไรนั้น ได้แก่คำอธิษฐานที่เราได้ออกจากสมาธิ ไปอธิษฐานอีกครั้ง ก่อนจะกลับมานั่งกสิณ ดังที่กล่าวไปแล้ว

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ขออุปสรรคใด ๆ อันมี หรือ อาจบังเกิดมี กับชีวิตของท่านทั้งหลาย จงพินาศสลายไปดุจดั่งอัคคีที่เผาสำลีให้เป็นเถ้า

ขอพลังแห่งพุทธคุณจงเกื้อหนุนให้ ความสุข ความสำเร็จ บังเกิดทันใดสมดั่งใจปรารถนาอธิษฐาน อันเป็นกุศล ถ้วนทั่วกันทุกประการทุกท่านเทอญ...เจริญพร

การก้าวข้ามพ้นจากสภาวะ ภพภูมิแห่งสามัญมนุษย์ อันอาศัยกายหยาบ หรือ กายนอก (ตัวรถ) นั้น ด้วยวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค แล้ว ย่อมสามารถก้าวข้ามพ้นจากภพภูมิปัจจุบัน ไปยังภพภูมิที่ปรารถนาได้ตามประสงค์

แต่มีหนทางเดียวไม่มีหนทางอื่นใด นั่นคือ การปฏิบัติตามแนวที่ได้สอนไปแต่ต้น โดยเฉพาะในส่วนของ "**กสิณ**" เป็นการเปิดประตู ที่ปิดกั้นระหว่างมิติ คือ มิติแห่งมนุษยภูมิ กับ มิติที่พ้นจากสภาวะแห่งสามัญมนุษย์

คำถามว่า ...เหตุไฉนกายหยาบ (กายเนื้อ) หรือกายสังขาร (กายนอก) จึงสามารถก้าวข้ามภพภูมิ ไปพร้อมกับกายในกาย (ใจ-มโน-มนัส) ได้

คำตอบ ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ภาค ปฏิสัมภิทามรรค นั่นคือ การรวมกายเนื้อและ กายในกาย ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน (ที่เราฝึกให้กายกับใจถึงพร้อม และเอาอารมณ์นั้นแหละมาตั้งที่นิยะมะ) เปรียบให้เข้าใจง่าย ๆ คือ กายนอก (กายหยาบ-กายสังขาร) คือตัวรถ วิ่งไปเองไม่ได้ ต้องอาศัยคนขับ ซึ่งก็คือ กายที่อยู่ภายใน ซึ่งเรียกว่า "กายในกาย" จะเป็นตัวบังคับควบคุม กายนอก (ตัวรถ) ให้เคลื่อนที่ไปในทิศทาง หรือเป้าหมายที่ปรารถนา เป้าหมายดังกล่าวนี้ คนขับรถ (ใจ) ได้กำหนดไว้แล้ว นั้นคือ "การอธิษฐาน" นั่นคือ การตั้งเป้าหมายว่าจะไปไหน เมื่อได้เข้าสู่ระดับสมาธิแห่งอัปปนา ในสภาวะกสิณ ดังได้กล่าวไปแล้ว

เมื่อเกิดลักษณะอันปรากฏเป็นวงกลมหมุนวนเหมือนก้นหอย (Vortex) ซึ่งเปรียบ

เสมือนประตู หรือ ด่านกั้นปิดทางซึ่งธรรมดาจะไม่เปิดโดยปกติ ต้องมีรหัสผ่าน รหัสนั้นก็คือ อารมณ์ปิติ + มนัสสิการ (วิวัฏนา) แปรเปลี่ยนสภาวะแห่งกายเนื้อ และกายในกายเป็นหนึ่งเดียวกัน คือ **กายพหิทธิ** ตรงนี้เกิดจากอำนาจสมาธิแห่งอธิษฐาน เป็นสภาวะจิตแห่งอัปปนาโดยเฉพาะ เรียกว่า "**อภิญญาจิต**" ซึ่งในทางฟิสิกส์ ก็คือ สภาวะการรวม Mass กับ Plasma เป็นหนึ่งเดียวกัน กลายเป็น Energy เรียกว่า Anti-Matter ซึ่งมีพลังและค่าความเร็วเป็นอนันต์ เร็วกว่าแสงหลายล้าน ๆๆๆ เท่า ดังนั้นที่เราได้พบเห็นข้อมูลในพระไตรปิฎกว่า พระภิกษุธรรมดาที่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ไปท่องเที่ยวเสวนาธรรมกับเทพยดา พรหม ด้วยกายเนื้อเป็นเรื่องปกติ ก็ด้วยอาศัยสภาวะดังกล่าวนี้ ซึ่งไม่ขัดกับหลักควันตัมฟิสิกส์อีกด้วย น่าภูมิใจ ที่เราเป็นชาวพุทธ ได้ศึกษาศาสตร์ที่ล้ำยุค ล้ำสมัย แม้นักวิทยาศาสตร์ที่เก่งที่สุดในโลกอย่างไอส์ไตน์ก็ยังทำไม่ได้

คำถามมีว่า อ้าว...ไหนสอนกันว่า พระพุทธองค์ทรงห้ามไม่ให้ผู้ปฏิบัติแสดงฤทธิ์ไงล่ะ ยังงี้ฝึกกสิณเพื่อฤทธิ์ก็ผิดพุทธพจน์น่ะซิ ?

คำตอบต่อไปนี้ อาจกระเทือนใจ ผู้ที่ตั้งตัวเป็นอาจารย์ทั้งหลายเป็นอย่างมาก ที่จะบอกว่า...ไม่รู้จริงแล้วยังเอาความโง่..มาสั่งสอนญาติโยมพุทธบริษัทให้หลงผิด...หากใครได้ยินอย่างนี้ ให้รู้เถิดว่า ผู้ที่พูดอยู่ตรงหน้านั้น..กล่าวตู่พุทธพจน์..กล่าวอ้างในสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง ...เป็นความเห็นส่วนตัวเขา...ซึ่งเรียกว่า "ทฤษฎีหมาหางด้วน" !! ได้กล่าวไปแล้วว่า "ฤทธิ์ คือ รส ของสมาธิ รู้ได้ มีได้ แต่ไม่ให้ติดในรส" พระพุทธองค์ทรงห้ามมิให้แสดงฤทธิ์เพื่อการค้า หรือ แสดงฤทธิ์เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์เลี้ยงชีพ แบบนักมายากล ...แต่..ทรงให้แสดงฤทธิ์ให้ประจักษ์ และสยบผู้ที่มีมิจฉาทิษฐิ ดังปรากฏใน พระไตรปิฎกบาลี โสณโกฬิวิสวัตถุสูตร องฺ ฉตฺก ๒๒/๕๕/๕๓๓ ความว่า

"...เหล่ามัลลกษัตริย์ ๘๐๐ กล่าวคำผรุสวาท ต่อพระธรรมคำสั่งสอน ของพุทธองค์ ไม่เชื่อว่ามีพระอรหันต์ ไม่เชื่อในฤทธิ์แห่งพระอริยบุคคล ด้วยเหตุนี้ พระพุทธองค์ จึงทรงให้พระสาคตะ แสดงอิทธิฤทธิ์อุตริมนุษยธรรม (ธรรมอันยิ่ง เหนือมนุษย์ทั้งหลาย) พระสาคตะ จึงแบ่งกายออกเป็นพระสาคตะหลายรูป โดยแต่ละรูปล้วนทำอากัปกิริยาต่างกัน บางรูปจงกรม บางรูปยืน บางรูปนั่ง บางรูปนอน บางรูปนั่งกลางไฟ บางรูปเหาะไปในอากาศ..." ดังนั้น การแสดงฤทธิ์ จึงเป็นสิ่งจำเป็นในบางครั้งสำหรับผู้ปฏิบัติ เมื่อผจญกับเหล่ามารที่มาทำลาย กล่าวร้ายต่อ พระพุทธ พระธรรม

พระอริยสงฆ์ ย่อมเป็นหน้าที่อันต้องแสดงฤทธิ์สยบมิจฉาทิษฐิชนเหล่านั้น จึงขอให้สาธุชนผู้ใฝ่ในบุญกุศล จงได้เข้าใจให้แจ่มแจ้งในธรรม และนำไปเผยแผ่ได้อย่างถูกต้อง คำสรุปง่าย ๆ ก็คือ " กินอาหารได้รส ปฏิบัติได้ฤทธิ " นี้เป็นสิ่งปกติ และเป็นสามัญผลอันผู้ปฏิบัติพึงมีพึงได้เป็นธรรมดา

การปฏิบัติกสิณ สิ่งสำคัญคือ "อารมณ์อธิษฐาน" นั่นคือ กำหนดเป้าหมายให้แน่ชัดเสียก่อนที่จะเข้าสู่การทำ "กสิณ" โดยกำหนดเวลาที่จะถอยออกจากกสิณ (เลิกทำ) เพราะมิฉะนั้น จะเกิดอาการหลงภพ คือ หลงเวลา เนื่องจากเวลาในภพภูมิอื่น ต่างจากมนุษยภูมิ เช่น เวลาในสวรรค์ (เทวภูมิ) ๑ วัน เท่ากับ เวลาในโลกมนุษย์ (มนุษย์ภูมิ) ๑๐๐ ปี ดังนั้น หากไม่อธิษฐาน (กำหนดเป้าหมาย เวลาเริ่ม และเลิก) จะเกิดปัญหาการหลงเวลา และหลงภพได้ (อันนี้เกิดขึ้นจริง ๆ เกิดแล้วกลับภพเดิม หรือ ยุคเดิมไม่ได้ ต้องทนรับสภาพนั้นจนกว่าจะสิ้นอายุขัย)

ลักษณะของช่องทางที่กล่าวนั้น เมื่อแรกใหม่ ๆ ให้กำหนดระยะเวลา หรือ ยุคในมนุษยภูมิก่อน เช่น เราอยากรู้ความเป็นไปในสมัยพระนเรศวรว่าเป็นอย่างไร ก็ให้รู้ว่าเป็นพุทธศักราชอะไร และเราจะกลับมาในเวลาปัจจุบันวันที่เท่าไร (อารมณ์นี้ มาจากการบังคับ หลับตื่น ซึ่งได้ฝึกกันไปแล้ว) การที่ให้ข้ามยุคสู่อดีตนั้นง่ายที่สุด เพราะอารมณ์อดีตทางปฏิบัติ เรียกว่า "**อตีตารมย์**" มีผลแรง และเป็นธรรมชาติของเราอยู่แล้ว และทำได้ง่าย

อีกทั้งการใช้อารมณ์อดีต ยังมีประโยชน์ในการเชื่อมต่อ "บุญ" ในอดีตชาติได้อีกด้วย จึงแนะนำให้เริ่มจาก "ยุคอดีต" ก่อน .... โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่ชอบศึกษา วิชชาต่าง ๆ ความรู้ หรือ ครูบาอาจารย์ ในยุคต่าง ๆ ที่ผ่านมา ก็ให้ใช้ "อตีตารมย์" เป็นตัวนำ และเมื่อเกิดลักษณะดวงแสงสว่างที่หมุนวน และเปิดเป็นช่อง ให้กำหนด "ใจ" ตรงลงไปตรงนั้น ไม่ต้องกลัว (คือ ตายเป็นตาย ก็เราถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาไปแล้ว จะกลัวอะไร) และเมื่อกลับมา ก็ไม่จำเป็นต้องมาเล่าให้ใครฟัง นอกเสียจากผู้ที่เขาปฏิบัติแบบเดียวกับเรา และติดปัญหามาถาม ก็บอกเขาไปตามสมควร เพราะแค่คำถาม เราก็รู้ว่าเขาปฏิบัติหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น เขาถามว่า ดอยสุเทพมันอยู่ที่ปัตตานีใช่ไหม ? อย่างนี้ รู้เลยว่าถามอยากรู้ ก็ไม่ควรตอบ ไม่มีประโยชน์ใด ๆ โดยสิ้นเชิง....

ในการปฏิบัติกสิณขั้นต้น ๆ นี้ คือ การบังคับรูปอันเป็นไปด้วยธาตุ ดังนั้น กระ-

ดาษใส่สีมีตัวเลข (ธนบัติ) หรือ ความเป็นเศรษฐี มียศฐาบรรดาศักดิ์ อสังหาริมทรัพย์ ล้วนเป็นรูปที่สมมุติขึ้น ซึ่งผู้ที่ปฏิบัติกสิณ ก็สามารถสมมุติสิ่งเหล่านั้น ให้เกิดขึ้นได้ตามแต่ใจปรารถนา ซึ่งทำให้ห่างไกลจากความโลภ ความอยากได้ และเข้าใจแจ่มแจ้งถึงคำว่า "สมมุติ"

ด้วยเหตุฉะนี้ การฝึกกสิณ คือ การควบคุมธาตุทั้ง ๔ อันเรียกว่า มหาภูตรูปนั้น จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังมีพุทธพจน์ตรัสยืนยันไว้ ดังนี้ **อุทฺธ อโธ สพฺพธิ วิปฺปมุตฺโต อยำ อหสฺมีติ อนานุปสฺสี เอวำ วิมุตฺโต อุทตาริ โอฆำ อติณฺณปุพฺพำ อปุนนพฺภวายา ติ ฯ** ความว่า ธาตุนั้น มี ๓ ระดับ คือ สูง กลาง ต่ำ..... ผู้ใดควบคุม แลหลุดพ้นแล้วในธาตุขั้นสูง (คือ รูปธาตุ และ อรูปธาตุ) ธาตุขั้นกลาง (กามธาตุ) แล ธาตุขั้นต่ำ (คือ มหาภูตรูป ๔ ได้แก่ ไฟ ดิน ลม น้ำ) ย่อมไม่เห็นว่า กายสังขารภายนอกเป็นอัตภาพ เป็นตัวตนแท้จริงของเรา ล้วนเป็นสมมุติ เมื่อเขาควบคุมธาตุทั้งปวงได้แล้ว เขาหลุดพ้นแล้วจากธาตุเหล่านี้ เขาย่อมข้ามห้วงกิเลสทั้งปวง ถึงความไม่เกิดอีก คือ นิพพาน ดังนี้..."

ดังนั้น...ท่านทั้งหลาย ที่ได้ศึกษา ปฏิบัติตามขั้นตอนแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค อันได้รจนามาแต่ต้น จนถึงขั้นกสิณ อันเป็นขั้นแห่งอัปปนาสมาธิ สู่มโนทวารวิถี ย่อมก้าวพ้นแล้วจากสภาวะแห่งสามัญมนุษย์ ก้าวเข้าสู่มิติแห่งมโนทวารวิถี อันมีพระนิพพานเป็นเป้าหมายอย่างเที่ยงแท้ไม่แปรเปลี่ยน .... และนับจากที่ได้ดวงแสงสว่างแห่งกสิณแล้ว ให้พึงฝึกฝน รักษา "นิมิต+อารมณ์" นี้ไว้ ในอริยาบททั้ง ๔ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน ก็มิได้เลือนรางจางหายไป

เมื่อกำหนดอารมณ์ ณ ที่ใด "ดวงแสงสว่าง" แห่งกสิณก็เกิดขึ้นตามใจประสงค์ ก็ให้ตั้ง "อธิษฐาน" โดยใช้มนสิการวิวัฏนา ฝึกแปรเปลี่ยน เปลี่ยนสรรพสิ่ง หรือ เหตุ-การณ์ให้เป็นไปตามปรารถนา ซึ่งย่อมเกิดขึ้นได้ด้วยพลังแห่งอัปปนาสมาธิ ดังได้กล่าวแต่ต้น เมื่อปฏิบัติกสิณได้ถึงระดับอธิษฐานได้ตามปรารถนาแล้ว ถือว่า ได้บรรลุขั้นอัปปนาสมาธิระดับกลาง อันเป็นหนทางที่จะได้นำ "ดวงแสงสว่าง" แห่ง "กสิณ" ที่ได้อย่างชัดเจนนี้ เข้าสู่ "ปฏิสัมโพชฌงค์" ในใต้น้ำต่อไป....

..... การปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค นับแต่ขั้นต้น จนถึงขั้นอัปนาสมาธิตามที่ได้วิสัชนามา ก็ถึงวาระสมควรแก่การปฏิบัติของผู้ใฝ่ในมหากุศลศรัทธา จะได้เพิ่มพูนเชื่อมต่อบุญในอดีตชาติของตน ให้แสดงผลได้ในปัจจุบัน ด้วยอำนาจแห่งพลัง

สมาธิอธิษฐาน ดังได้กล่าวมา

ขออำนาจแห่งพระรัตนตรัย จงปัดเป่าผองภัยให้ไกลพ้น สิ่งอันเป็นกุศลขอท่านจงพบพาน ร่ำรวยมหาศาลเป็นอภิมหาเศรษฐี ความมั่งคั่งด้วยลาภยศจงบังเกิดมี แก่ผู้ที่ปฏิบัติอธิษฐานในทางกุศล จงทุกท่าน ทุกประการเทอญ ฯ เจริญพร

สำหรับธรรมะ ในส่วนต่อไปนี้ จะเป็นส่วนเสริม และไขข้อสงสัยสำหรับพุทธ-ศาสนิกชน ซึ่งได้เข้าไปศึกษาพระไตรปิฎกพบข้อมูลที่หาคำตอบไม่ได้ หรือ ปฏิบัติแล้วสงสัยในส่วนที่ขาด ก็จะได้ใช้ข้อธรรมะที่จะบรรยายนี้ เป็นเครื่องนำทาง

.... ว่าด้วยความลับ แห่ง นิยะมะ (ฐาน) วาโย หรือ ลม ซึ่งในส่วนของการปฏิบัตินั้น เรียกว่า "**ลมอุทาน**" ตำแหน่งของนิยะมะ(ฐาน) วาโยนี้ ตั้งอยู่ระหว่างลำคอกับศีรษะ นอกจะทำให้เกิดเสียงแล้ว ลมนี้ก็จะเป็นตัวช่วยผลักดันเลือด ให้ไหลขึ้นสู่เบื้องบน คือ สมอง และอวัยวะส่วนบน เช่น ตา หู เป็นต้น เราได้เคยกล่าวกันไปแล้ว ในส่วนของ **การเกิดสภาวะกายพหิทธิ** คือ การรวมกันเป็นหนึ่งเดียวของกายนอก (กายเนื้อ) กับ กายในกาย สภาวะดังกล่าวนี้ หากโยคาวจร(ผู้ปฏิบัติ) ปรารถนาที่จะให้กายลอยขึ้น เธอย่อมตั้งลม ที่นิยะมะ(ฐาน) แห่งวาโยธาตุ ตำแหน่งกำเนิดลมอุทาน แลใช้อารมณ์วิวัฏนามนสิการอธิษฐาน กายของเธอก็จะเบาและลอยขึ้นสู่ระดับสูง เรียกว่า "**กายลหุตา**"

เมื่อสามารถตั้งลม ณ นิยะมะ(ฐาน) วาโย ได้ดั่งประสงค์ นั้นคือ การบังคับให้สรรพสิ่งทั้งหลาย ล้วนเคลื่อนที่ ล่องลอยไป ดุจดั่งสายลม ด้วยเธอสามารถบังคับวาโยธาตุให้อยู่ในอำนาจแล้วโดยสิ้นเชิง "..**วาโยชยาชฺชล - ปงฺก- กณฺฏกทิฬฺวสงฺค อุตฺกฺรานฺ**

ติศุจ ฯ จากการชนะสิ้นแล้วด้วยวาโย ย่อมไม่เกี่ยวข้องด้วยน้ำ เปลือกตม แลหนามยามเมื่อเคลื่อนลมขึ้นไป การบังคับวาโยธาตุ นอกจากจะทำให้กายเบาดุจปุยนุ่น ล่องลอยไปดั่งปรารถนาแล้ว

แม้น้ำในมหาสมุทร ก็มิได้ยุบย่อเมื่อเธอตั้งนิยะมะ ณ วาโยธาตุ เธอย่อมอยู่เหนือผิวแห่งมหาสมุทร ดุจดั่งเดิน นั่ง บนแผ่นดิน

แม้กระนั้น ในแนวป่า ผาหิน หนามแหลม เหล็กคม ก็ผ่านดุจดั่งสายลมพัด เธอย่อมมิเป็นอันตรายอันใด ต่อสิ่งนั้นเลย

เธอสามารถนอนบนน้ำ หรือ หลับบนปุยเมฆก็ย่อมเกิดขึ้นดั่งเธออธิษฐาน แม้จะชำแรกแทรกลงไปในน้ำ เธอก็ย่อมตั้งนิยะมะ(ฐาน) วาโย แล้วถอยออก นำอารมณ์วิวัฏนามนัสสิการเสีย อธิษฐานแล้วจึ่งแหวกน้ำลงไป แม้น้ำนั้นก็ดุจดั่งเดินบนบก สายธาราย่อมครอบคลุมร่างเธอดุจครอบแก้ว ไม่มีแม้ธุลีหยดหนึ่งแห่งน้ำจะเปียกเธอได้ แม้หนามแหลม ก็ผ่านพ้น ดุจผ่านสายลมกระนั้น

อีกประการหนึ่ง ...ในการตั้งนิยะมะ(ฐาน) ณ วาโยธาตุ โยคาวจรย่อมใช้สำหรับกำหนดมรณกาล (ความตาย) ของตน คือ ตั้งอธิษฐานลง ณ ตำแหน่งบรรจบประจวบแห่งการสัมปยุตนี้ แล้วถอยออกอธิษฐาน เธอย่อมสามารถกำหนด วัน เวลา มรณกาลของเธอได้ตามปรารถนา แม้แต่มรณสัญญา หรือ อาการแห่งมรณะนั้นโยคาวร พึงตั้งนิยะมะ (ฐาน) ไว้ ณ วาโย ย่อมกำหนดลักษณะแห่งมรณะของตนได้ (กำหนดว่าจะให้ตายแบบไหน) ได้ตามประสงค์

..... สิ่งที่พึงทราบถึง ความแตกต่างแห่งมรณสัญญา ของปุถุชน และ อริยบุคคลแตกต่างกันอย่างไร

เป็นปกติธรรมดา มรณะเกิดขึ้นด้วยเหตุที่หมดลมปราณ ตราบใดที่ยังมีอัสสาสะปัสสาสะปราณอยู่ชีวิตย่อมดำรงอยู่ ทางออกของลมปราณสุดท้าย (ลมหายใจเฮือกสุด-ท้าย) นั้น จะมีหลายทาง เช่น ตรงกลางกระหม่อม จมูก ปาก ทวารหนัก ทวารเบา ซึ่งเป็นตัวบอกว่า บุคคลผู้นั้นอยู่ในระดับใด เป็นเช่นไร อีกด้วย

สำหรับปุถุชนชั้นต่ำ คือ ผู้มีจิตทรามใจอกุศลกรรมมาก ย่อมสิ้นใจโดยปราณออกไปทางทวารหนักทวารเบา (ขี้แตก-เยี่ยวแตก)

ผู้ที่ประกอบกุศลกรรม สร้างบุญกุศลปฏิบัติ ย่อมสิ้นใจโดยปราณออกไปทาง

ปากและจมูก

ผู้ที่เป็นอริยบุคคล ย่อมสิ้นใจ โดยปราณออกไปทางกลางกระหม่อม (ฐานที่ ๙) เรียกว่า "**อุตฺกฺรารณติ**" (คือ ตำแหน่งที่เราได้ฝึกฝนกันมาแล้ว เช่นอัญเชิญพุทธานุภาพเข้าสู่ร่างกาย หรือวิชาจั๊กจั่นลอกคราบ ก็ใช้ฐานที่ ๙ นี้ เพื่อฝึกให้เคยชิน) โยคาวจรควรต้องทราบว่า การที่ปัสสาสะจะสิ้นสุดไปจากร่างกายโดยทางกระหม่อมได้นั้น จะต้องอาศัยการฝึกตั้งลมที่นิยะมะ(ฐาน)วาโย แล้วดันขึ้นไป รวมทั้งดึงเข้ามา (ในกรณีอัญเชิญพุทธานุภาพ เป็นต้น) **เมื่อปฏิบัติถึงขั้นปฏิสัมโพชฌงค์ - ปฏิจสมุปบาท แล้วลมปราณนี้จะเคลื่อนสู่ฐานที่ ๙ ได้เอง** (ต้องผ่านการฝึกพรหมวิหาร และปฏิสัมโพชฌงค์ใต้น้ำ ก่อน)

และผู้ที่บังคับวาโยธาตุให้อยู่ในอำนาจ ย่อมสามารถบังคับกายสังขาร ให้ทรงสภาพอยู่ได้เท่าที่ปรารถนา (กายสังขาร เป็นวาโยธาตุ) ทั้งยังสามารถกำหนดให้สิ้นลมละสังขารล่วงหน้าไว้ก่อนได้ ดังที่กล่าวมานี้ เป็นเพียงแค่เริ่ม ๆ ของส่วนเสริมความรู้ส่วนที่ขาด สำหรับผู้ปฏิบัติ และศึกษา ค้นคว้าทางวิชาการพุทธาสน์มิให้สาปสูญไปกับกาลเวลา ซึ่งวิทยาการล้ำค่า ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบ และสั่งสอนถ่ายทอดแนวทางปฏิบัติ ก้าวพ้นยุคสมัย และวิทยาศาสตร์ที่ไม่อาจเทียบเคียง ซึ่งจะได้นำมาให้สาธุชนสดับในโอกาสต่อไป

ขอคุณพระศรีรัตนตรัย จงปกป้องคุ้มครองผองภัย ดลบันดาลให้สาธุชนทั้งหลายสมประสงค์ที่ปรารถนา ดั่งอธิษฐานจงทุกประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

เนื่องจากปัจจุบันในประเทศไทย การสอนธรรมะแปลกต่างกันไป และส่วนใหญ่ไม่ค่อยยึดถือตามพุทธพจน์ ที่พระพุทธองค์ทรงกำหนดไว้ชัดเจนว่า หนทางปฏิบัติอื่นนั้นไม่มี และไม่ถึงพระนิพพาน มีแต่อาปานัสสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคทางเดียวเท่านั้น...แต่ก็ยังมีการแผลง..ทำตัวเก่งกว่าพระพุทธองค์ สอนพระสงฆ์ และสาธุชนให้หลงผิด ดังปรากฏเป็นข่าวใหญ่ไปทั่วโลก

ในปัจจุบัน ญาติโยมหลาย ๆ ท่านก็เป็นห่วงกังวล ในการเผยแผ่แนวทางปฏิบัติกลัวว่าจะขัดต่อพุทธพจน์ และผิดหลักพระธรรมวินัย มิได้เป็นไปในพระไตรปิฎก โดยเฉพาะเราเน้นและยกข้อพิสูจน์พุทธานุภาพ ขึ้นมาเป็นหลักในการปฏิบัติ ว่า...ชาวพุทธที่ปฏิบัติถูกทางแท้ พิสูจน์ได้จากฐานะ หรือธุรกิจ ชีวิตครอบครัวส่วนตัว และหน้าที่การงาน กิจการร่ำรวย ดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่ หากแย่ลงกว่าเดิม ก็หมายความว่าปฏิบัติผิด และไม่ใช่ชาวพุทธ การมีอยู่มีกิน สมบูรณ์พูนสุข ได้ทุกสิ่งที่ปรารถนา โดยไม่ต้องโลภ ไม่ต้องอิจฉาใคร อธิษฐานได้ดั่งใจทุกประการ นั่นคือ ข้อพิสูจน์อันเด่นชัดว่า ได้ปฏิบัติตามแนวทางสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ถูกต้องตามหลักพุทธพจน์ ทุกประการ....

แม้กระนั้นก็มีผู้ห่วงใยเนื่องจากไม่รู้ที่มาที่ไปว่า เหตุใด...ที่นี่จึงสอนให้คนรวยก่อน ...แล้วจึงทำบุญทำทาน... ช่วยผู้อื่น และช่วยเหลือสังคม...จะไม่ขัดกับธรรมะของพระพุทธองค์หรือ...?

ก็ขอตอบอย่างภาคภูมิใจ..ว่า ....การสอนให้สาธุชนร่ำรวย มีกินมีใช้เสียก่อน...

และเมื่อเหลือจากกินจากใช้ แล้วจึงค่อยทำบุญทำทาน นั้น ..มิได้กล่าวขึ้นเองลอย ๆ .. ประเภทคิดขึ้นมาก็พูดไป..โดยไร้หลักฐาน.. สิ่งที่ได้นำมาสอนให้ทุกท่านอธิษฐาน ให้ร่ำรวย มีความสุขสมปรารถนา แล้วค่อยมาทำบุญทำทานนั้น เป็นไปตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ อันปรากฏเป็นหลักฐานในพระไตรปิฎก ความว่า....

"... สมัยหนึ่ง พระเจ้าปเสนธิโกศล ได้มอบหมายให้สุกันตะพราหมณ์ ไปดูแลเมืองหนึ่งแทนพระองค์ เมื่อสุกันตะพรามหมณ์ดูแลเพียงปีผ่านไป ก็เกิดฝนแล้งข้าวยากหมากแพง ประชาชนอดอยาก ที่รวยก็ยากจน เศรษฐกิจฝืดเคือง บ้านเมืองเต็มไปด้วยโจรผู้ร้าย สุกันตะพรามณ์ จึงประกาศให้ชาวเมืองทั้งหลายทราบว่า ผู้คนเหล่านี้เป็นคนบาป ไม่ทำบุญทำทานถวายพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นจึงพิโรธลงโทษให้ยากจน และสั่งให้ทุกคนนำสัตว์เลี้ยงที่มีอยู่ มารวมไว้ที่สนามหน้าเมือง เพื่อจะสังหารสัตว์เหล่านั้นบูชายันต์ถวายพระผู้เป็นเจ้าเป็นมหาทาน ความได้ทราบถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์จึงทรงดำเนิน ไปยังสนามหน้าเมือง อันเป็นที่ขังฝูงสัตว์ที่น่าสงสาร เพื่อรอสังหารบูชายันต์เหล่านั้น.....เมื่อสุกันตะพราหมณ์มาถึง จึงถามพระพุทธองค์ว่า...ท่านนักบวชเหตุใดจึงมายืนอยู่ตรงนี้ ข้าและชาวเมืองกำลังจะสังหารสัตว์เหล่านี้ เพื่อทำพิธีมหาทานให้พระผู้เป็นเจ้า...พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า..." ดูก่อน..พราหมณ์ .. ผู้คนเหล่านี้ เขาเป็นผู้ยากจนมิใช่หรือ ?...พราหมณ์ ตอบว่า "...ท่านนักบวช.. พวกเขายากจน ตอนนี้ทุกคนยากจนกันหมด จึงต้องให้เขาทำบุญทำทาน..เขาจนเพราะเขาไม่ชอบทำบุญ...!!

พระพุทธองค์จึงทรงถามว่า..." บุญเป็นไฉนหรือ พราหมณ์...บุญเกิดแต่การพรากชีวิตผู้อื่นนี่หรือ คือบุญ คือทาน อย่างท่านว่า.....ท่านติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้าครั้งสุดท้ายเมื่อใดจึงได้ทราบว่า ที่ชาวเมืองยากจน เพราะถูกลงโทษที่ไม่ทำบุญโดยการสังหารผลาญชีวิตสัตว์อื่น ? พราหมณ์ได้ฟังก็จนปัญญา ไม่สามารถตอบได้ ชาวเมืองทั้งหลายก็ส่งเสียงกู่ร้องอึงมี่ด่าทอพราหมณ์ ตะโกนถามว่าไปเฝ้าพระผู้เป็นเจ้ามาแต่เมื่อไร ตอนไหน...พราหมณ์เหงื่อตก..ทรุดนั่งลงกราบกับพระบาทพระบรมศาสดา..และถามว่า..." ท่านนักบวช แล้วกระผมควรทำอย่างไร หากไม่ทำบูชายันต์ด้วยสัตว์เหล่านี้ ขอจงได้บอกหนทาง"

พระพุทธองค์ทรงตรัสเทศนา สรุปได้ความดั่งนี้ว่า...." ดูก่อนพราหมณ์ อันว่าการเกิดข้าวยากหมากแพง เป็นทุพภิกขภัย เดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ผู้คนยากจนเช่นนี้

ควรหรือที่จะไปเบียดเบียนประชาชนที่ยากไร้ โดยเอาสัตว์เลี้ยง เช่นโค กระบือ ที่ให้นมแก่เขาเหล่านั้นมาสังหารเสีย ...จริงแล้ว ควรที่ท่านจะต้องหาหนทาง หาอาชีพ ให้เขาเหล่านั้นได้มีทรัพย์ ร่ำรวย เป็นเศรษฐี เพื่อที่ให้เกิดความคล่องตัวของการซื้อขาย โดยท่านควรต้องจัดสรรที่ดินทำกินให้แก่เขา ทำนาทำไร่โดยใช้สัตว์เหล่านี้ไถ ได้ประโยชน์กว่าที่จะเอามาฆ่าเสีย เมื่อประชาชนเขาร่ำรวย มีกินไม่อดอยากยากไร้ นั่นแหละท่านจึงบอกให้เขาทำทาน เพราะเขามีเหลือกินเหลือใช้ ไม่ลำบากในการดำรงชีพ นี้คือสิ่งที่ควรกระทำ..." นี้คือพุทธเทศนาที่ปรากฏในพระไตรปิฎกชัดเจนว่า ต้องให้สั่งสอนผู้คนนั้นร่ำรวยเสียก่อน จากนั้นจึงบอกหนทางให้ผู้ที่ร่ำรวยนั้นทำทาน เจือจานแก่ผู้ที่ด้อยกว่า เสียสละเพื่อสังคมมวลรวม นี้คือแนวทางแห่งพระพุทธศาสนา และได้นำมาเผยแผ่จากหลักธรรมคำสอนแห่งพระบรมศาสดา มิได้นอกตำราอย่างที่ใคร ๆ เป็นห่วง

ส่วนเรื่อง " บุญ " นั้น ต้องทำด้วย " ใจ " ซึ่งจะเข้าถึงฐานที่ตั้งของใจ ก็โดยอาศัยใช้แนวทางสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ดังได้บรรยายมาโดยตลอด นั่นเอง

การอธิษฐาน เป็นหัวใจหลักของการปฏิบัติ เป็นการเชื่อมต่อบุญในอดีตชาติโดยอาศัยสมาธิ

ส่วน "**อตีตารมย์**" เป็นสื่อประสานให้บุญนั้นมาแสดงผลในปัจจุบัน.....เรียกว่า "ปัจจุบันกรรม" อันเป็น "กุศล" แสดงผลได้ด้วย "**อติมหันตารมย์**" ซึ่งเกิดขึ้น ในระหว่างการ "ตั้งลม (ระงับอัสสาสะ-ปัสสาสะ)" ณ นิยะมะ (ฐาน) ที่ตั้ง กำหนดสิ่งอันตนปรารถนาด้วย **วิวัฏนาแห่งมนสิการ** ไม่มีอารมณ์ใดอันเป็นอกุศล เพราะเป็นบุญของตนแต่ปางก่อน จึงไม่ใช่ "โลภ" เพราะไม่มีประกอบด้วย "โลภะมูลจิต"ซึ่งเป็นอกุศล ดังนั้น สิ่งซึ่งผู้ปฏิบัติได้อธิษฐาน จึงได้รับผลทันทีตามวิถีแห่งกุศลกรรม คือ "บุญ" อันตนได้กระทำ ยังประโยชน์ให้พบแต่ความสุข เจริญก้าวหน้า สมปรารถนาในทุกสิ่ง ดังได้บรรยายมา

ขออำนาจแห่งพุทธานุภาพ จงปกป้องคุ้มครองให้ผู้ปฏิบัติทุกท่าน ประสบความสุข สำเร็จสมปรารถนา ดั่งอธิษฐาน จงถ้วนทุกประการ เทอญ ฯ เจริญพร

การปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ในส่วนของกสิณ คือการระลึกรู้อารมณ์แห่งวิวัฏนามนสิการ นำไปตั้งไว้ยังฐานแห่งมหาภูตรูปทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม การใช้มนสิการวิวัฏนา ก็เพื่อฝึกควบคุมธาตุทั้ง ๔ และให้รู้เท่าทัน ในสรรพสิ่งทั้งหลายนั้นล้วนเป็นสมมุติ อารมณ์รัก โลภ โกรธ หลง ก็ล้วนมาจากการกระตุ้นจาก แรง แห่งธาตุทั้ง ๔ ซึ่งยกตัวอย่างที่เห็นง่าย คือ ความโลภ เห็นคนอื่นเขารวย ก็เกิดความอิจฉาอยากจะได้ทรัพย์สินมาโดยไม่คำนึงว่า เป็นไปในทางกุศลหรือไม่ ไม่สนใจว่าจะสร้างบาปกรรมหนักหนาสาหัสแค่ไหน ไม่คิด มีอย่างเดียวคือขอให้ได้ โดยไม่คำนึงถึง ศีลธรรม เราจึงได้พบเห็นข่าวสารในสังคมปัจจุบัน วุ่นวาย ก็เพราะความโลภในทรัพย์ ลูกฆ่าพ่อ พี่ฆ่าน้อง มิตรสหายกลายเป็นศัตรู เพียงเพื่อทรัพย์สิน และกระดาษใส่สีมีตัวเลข

แต่หากได้ปฏิบัติอย่างที่ท่านทั้งหลาย ที่ได้กำลังฝึกฝนมาถึงขั้นกสิณ ก็จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสิ่งที่กล่าวมา ไม่ว่าจะเป็นอำนาจเงินตรา ทรัพย์สินและสิ่งทั้งหลาย ผู้ที่ปฏิบัตินั้น สามารถกำหนดให้สิ่งสมมุติเหล่านั้นปรากฏเป็นรูปร่าง เหตุการณ์ขึ้นมาตามปราถนาได้ การกำหนดดังกล่าวนี้เรียกว่า " **อธิษฐาน**" โดยใช้อารมณ์แห่งวิวัฒนา แปรสรรพสิ่ง และเหตุการณ์เป็นไปดั่งประสงค์ ภายใต้กฎแห่ง "**สมมุติบัญญัติ**" และ เมื่อเข้าถึงธรรมชาติแห่งสมมุติเสียแล้ว ความโลภ หลง ตัณหา ราคะ กาม ทั้งหลายก็ถดถอยลงไป ด้วยรู้อย่างจริงแท้แล้วว่า มันเป็นของไม่จริง จึงต้องฝึกสมมุติ และจะฝึกเอาชนะธาตุทั้ง ๔ ได้ **ก็ต้องใช้การปฏิบัติกสิณเท่านั้น**

เมื่อสามารถ**ควบคุมธาตุ**ให้อยู่ภายใต้อำนาจได้ ก็สามารถ**สัมปยุตธาตุ**ให้แปรรูป

และสภาพไปได้ดั่งประสงค์แห่งพลังอัปนาสมาธิของโยคาวจรนั้นในการควบคุมสมมุติ และบังคับมหาภูตรูปให้อยู่ในอำนาจ มีตัวอย่างปรากฏในพระไตรปิฎกที่สาธุชนทุกท่านคงได้ทัศนาศึกษากันมาบ้างแล้ว ที่เด่นชัดในกรณีควบคุมบังคับธาตุทั้ง ๔ คือ **ทรงทำยมกปาฏิหารย์** ก่อนที่จะเสด็จขึ้นไปเทศน์โปรดพุทธมารดาบนดาวดึงสวรรค์ (ท่านที่ต้องการศึกษารายละเอียดให้ค้นคว้าได้ใน http://rustanyou.com เลือก หอวิจารณ์ธรรม แล้วเข้าไปใน "พระไตรปิฎก Online" สร้างไว้ให้แล้ว

จากการปฏิบัติภาคกสิณ ย่อมสามารถรับรู้อารมณ์แห่งสมมุติ และระลึกรู้อารมณ์สมมุตินี้ ไปพิจารณาสภาวะแห่งสรรพสิ่งทั้งหลาย เข้าถึงรากเหง้าแห่งทุกสรรพสิ่งว่าล้วนมีสภาพเป็นสมมุติทั้งสิ้น เกิดขึ้นจากการสัมปยุตของธาตุทั้ง ๔ หามีสภาพอันจริงแท้แน่นอนแต่อย่างใดไม่ แล้วเหตุไฉน ผู้คนทั้งหลาย ผู้ยังมิได้เข้าถึงการควบคุมสมมุติจึงหลงผิดติดในภาพอันเป็นสมมุตินั้น สิ่งอันเป็นสมมุติ ย่อมอยู่ภายใต้กฎแห่งไตร-ลักษณ์ ไม่มีความเที่ยงแท้ แต่การจะเข้าสู่สภาวะอารมณ์เช่นนี้ได้ ต้องผ่านการปฏิบัติฝึกสมมุติสัมปยุติธาตุ แปรเปลี่ยนสรรพสิ่ง และเหตุการณ์ทั้งหลายได้ดั่งปราถนาแล้วเท่านั้น เปรียบได้กับได้กลืนกินพริกย่อมรู้รสเผ็ด ย่อมผิดแผกไปจากผู้ที่มองเพียงภาพพริก (คือพวกหนอนตำรา รู้หมดแต่ไม่เคยปฏิบัติ) ย่อมมิอาจรู้รสเผ็ดของพริกฉันนั้น เมื่อโยคาวจรรู้สภาพความไม่เที่ยง รู้สภาวะแท้จริงแห่งสมมุตินั้นแล้ว ย่อมปราศจากความยินดีในสมมุติทั้งหลาย แลมุ่งปฏิบัติขึ้นสู่ขั้นดำรงสภาวะอยู่ได้ โดยไม่อาศัยสมมุตินั้น คือพระนิพพาน อารมณ์ดังกล่าวนี้ ย่อมเกิดขึ้นในสภาวะอันเธอได้ถึงแล้วซึ่งอำนาจเหนือสิ่งสมมุตินั้น มุ่งหน้าสู่พระนิพพานด้วยโคตรภูญาณอันบังเกิดขึ้นแก่เธอ ฯ

ด้วยพลานุภาพแห่งพุทธคุณ จงแผ่พลังครอบคลุมปกปักรักษา ผู้ใฝ่ในธรรมทุกท่าน และดลบันดาลให้สมปรารถนาดั่งอธิษฐานทุกประการเทอญ เจริญพร

..... ในการปฏิบัติ สิ่งสำคัญก่อนอื่นใด คือ**ผลพิสูจน์** ไม่ใช่เพียงแค่ความสบายใจ หรือความสงบเท่านั้น เพราะชีวิตและความเป็นจริงนั้น การจะอยู่ในโลกมนุษย์โดยเฉพาะยุคปัจจุบันนั้น ประกอบไปด้วยปัจจัยหลายร้อยอย่าง เพราะไม่ใช่เราปฏิบัติอยู่ในป่าคนเดียว ซึ่งจะทำอะไรก็ได้ แต่ในสภาพความเป็นจริงเราอยู่ในสังคม อยู่ร่วมกับผู้อื่น มีธุรกิจ การงาน ครอบครัวต้องรับผิดชอบ ดังนั้น แค่ปฏิบัติแล้วใจเป็นสุขสงบอย่างเดียวแบบที่ชอบพูดกันเก๋ ๆ ยังไม่พอ เพราะเงินต้องใช้ ปัญหาแวดล้อมแต่ละวันมากมาย ที่รอเราบริหารและตัดสินใจ ไม่ซ้ำแบบกัน

ดังนี้แล้ว การปฏิบัติทั่ว ๆไปอย่างที่อื่นทำกันนั้น จึงไม่สามารถครอบคลุมปัจจัยภายนอก ที่แปรเปลี่ยนไปแต่ละนาทีได้ทันเวลา หลาย ๆ คนต้องใช้การตัดสินใจ Yes No Ok ในระยะเวลาเดี๋ยวนั้นทันที และผลการตัดสินใจ ยังมีผลต่อผู้คนที่ Depend on อีกนับร้อยพันชีวิต สิ่งต้องคิดและตัดสินใจที่รุมเข้ามาในแต่ละวันไม่มีซ้ำ ซึ่งเราสามารถกล่าวได้ว่า วิถีการปฏิบัติสมาธิแนวอื่น อันมิใช่สติปัฏฐานปฏิสัมภิทามรรคแล้ว ไม่อาจยังประโยชน์ หรือช่วยแก้ปัญหาชีวิต เศรษฐกิจ และครอบครัว ของผู้ปฏิบัติให้ครอบคลุมอย่างทั่วถึงและครบวงจรได้โดยสิ้นเชิง

ในบางปัญหา เป็นเรื่องของเศรษฐกิจ รายได้ของบริษัท เช่น หุ้นของบริษัทในตลาดตก สินค้าของตนไม่ได้รับความนิยม สภาพคล่องทางการเงินหมุนเวียนติดขัด จะทำอย่างไร หลายคนที่ปฏิบัติทางอื่น ก็จะบอกว่าให้ปล่อยวาง แต่ในทางเป็นจริงทำไม่ได้ เพราะคนสอนไม่เคยทำธุรกิจ จึงว่าไปเรื่อย แต่ลองมาดูวิธีการ และผลที่เกิดขึ้นจากการพิสูจน์เชิงประจักษ์ ของผู้ที่ปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐานปฏิสัมภิทามรรค เมื่อเกิดปัญหา

ดังกล่าวข้างต้นนั้น สามารถที่จะบริหาร และ/หรือขจัดปัญหาทั้งหลายให้หมดไปได้ ทั้งยังป้องกันปัญหามิให้เกิดขึ้นในอนาคตได้อีกด้วย

เพราะอะไร ก็เพราะว่าพวกท่านทั้งหลายที่ได้เข้ามาปฏิบัตินั้น ในชั้นต้นตั้งแต่เริ่มได้ค้นหา **ที่ตั้งของ "ใจ"** ซึ่งเป็นสถาพเดียวกันกับสิ่งมีชีวิตเหล่าที่ ๔ อันเป็นโอปปาติกะ ซึ่งตามภาษาปฏิบัติ เรียกว่า "**เทวตานุสติ**" อันเป็นข้อปฏิบัติ ๑ ใน ๑๐ เรียกว่า "**อนุสติ ๑๐**" ดังนั้น ไม่ว่าปัญหาใด ๆ ที่เกิดขึ้น และ/หรือ จะเกิดขึ้น จะถูกขจัดก่อนที่จะเกิด ด้วยเหตุดังนี้ ธุรกิจ ชีวิต ครอบครัว ฯลฯ จึงดำเนินไปอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค ชนิดสามารถท้าพิสูจน์ ในโอกาสต่อไป เราจะกล่าวถึง การเชื่อมต่อแผนธุรการตลาด การบริหาร และตลาดหุ้น จากมิติของโอปปาติกะ จะทำได้อย่างไร และการปรึกษาทางธุรกิจกับโอปปาฏิกะ มีวิธีอย่างไร

ขออำนาจแห่งพุทธานุภาพ จงดลบันดาลให้ทุกท่านประสบทุกมิ่งที่อธิษฐานจงทุกประการเทอญ เจริญพร

มนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ ทุกรูปทุกนาม ไม่มียกเว้นว่าเป็นชนชาติใด เพศ และสถานที่ไหน ๆ บนโลก ที่เหมือนกันก็คือ ต้องการให้ได้สมปรารถนาในทุกสิ่ง ที่ตั้งไว้ในใจ ความแตกต่างจะเหมือนกันประการเดียวของทุกผู้คนในโลกเหล่านั้น คือ ได้สมปรารถนา กับ ไม่ได้สมปรารถนา มีเพียงเท่านี้จริง ๆ คือ ได้ กับ ไม่ได้

และคำถามก็เหมือนกันอีกทั้งโลกอีกนั่นแหละว่า ทำอย่างไรจะได้สมปรารถนา คำตอบของความสำเร็จหรือสมปรารถนานั้น คือ ขั้นตอนของการปฏิบัติ ที่ได้ถูกบัญญัติไว้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ในสติปัฏฐานสูตร สูตรปฏิสัมภิทามรรค ที่จะเป็นแนวทางดุจดั่งหางเสือ และเข็มทิศที่ช่วยให้ผู้ปฏิบัติ ประสบความสำเร็จดั่งปราถนา

ฉะนั้นผู้ที่ปฏิบัติไประยะหนึ่งแล้ว แต่ไม่ได้รับผลสำเร็จดั่งต้องการ หรือตามเวลาที่กำหนด สามารถที่จะสำรวจตรวจสอบตนเองได้จากขั้นตอนว่า ขาดส่วนใด พร่องส่วนไหน เพื่อเติมเสริมให้เต็ม เพราะเป้าหมายของการปฏิบัตินั้นเหมือนกันหมด ไม่มีข้อยกเว้น คือ ได้ดั่งตั้งใจ และที่ไม่ได้ คือ ทำผิดขั้นตอน

สำหรับผู้ที่เข้ามาปฏิบัติใหม่ ๆ ในแรกเริ่ม จะยากในการแยกแยะพฤติกรรม ความเคยชิน และนิสัยที่ได้สั่งสม จากการที่ได้รับการสั่งสอนอย่างผิด ๆ หรือ ไม่สมบูรณ์ในพุทธวจนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การรับข้อมูลผิด ๆ ก็ทำให้การปฏิบัติไม่ได้ผลไปด้วย ดังนั้น การปฏิบัติใด ๆ ไม่ว่าสำนักไหน หากไม่ใช่วิธีสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคแล้วไม่มีวันได้ผล เพราะพระพุทธองค์ทรงยืนยันไว้ชัดเจนว่า เป็นหนทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น

ข้อพิสูจน์ง่าย ๆ ว่า ถูกหรือผิดก็คือ ปฏิบัติแล้วชีวิตเราดีขึ้นไหม การงานธุรกิจดีขึ้นหรือเปล่า ครอบครัว สิ่งแวดล้อม อุปสรรค หรือสิ่งที่ติดขัดนั้นได้ถูกนำจัดแก้ไขถูกทางหรือไม่ หากว่าไม่ แสดงว่า ปฏิบัติผิดทาง เพราะการปฏิบัติที่ถูกต้อง ทำแล้วต้องเห็นผล และผลนั้นคือความสุขที่เราปรารถนาในชาตินี้ทันทีไม่ใช่ชาติหน้า

วิธีสังเกตง่าย ๆ สำหรับผู้ที่จะตัดสินใจเข้าปฏิบัติ และต้องการรู้ว่าผู้ที่ให้คำแนะนำกับเรา เขาทำได้จริงอย่างที่เขาบอกหรือไม่ ให้สังเกตจากคำพูดของเขา หากเขาพูดด้วยคำพูดที่จริงไม่โกหก หลอกลวง หรือเท็จ แสดงว่าเชื่อถือได้ พิสูจน์ได้

การเริ่มต้นของการปฏิบัติ คือ สัจจะ แปลว่า จริงแท้ สัจจะเป็นบารมีที่ชาวพุทธต้องปฏิบัติ และเป็นจุดเป้าหมายสุดยอดแห่งพุทธศาสนาคือ สัจจธรรม คือความจริงแท้อันไม่แปรเปลี่ยน แม้ข้ามภพภูมิชาติก็ตาม สัจจะคือความจริง เป็นเมล็ดพันธุแห่งความจริงทั้งหลาย อันผลิดอกออกผลให้เกิดขึ้นจริง เป็นจริง ได้จริง ด้วยสัจจะนี้

ดังนั้น สัจจะคือตัวพิสูจน์ว่า ได้หรือไม่ได้ จริงหรือไม่จริง ซึ่งสรุปได้ง่าย ๆ ว่า ผู้ที่ไม่อาจปฏิบัติอธิษฐาน หรืออธิษฐานแล้วจะไม่มีวันได้ ก็คือ ผู้ที่ไม่มีสัจจะ นั้นเอง ด้วยเหตุนี้ สัจจะ คือสิ่งแรก ของผู้ปฏิบัติต้องมี และขาดไม่ได้

ด้วยพลานุภาพแห่งพระรัตนตรัย จงดลบันดาลให้สาธุชนผู้ปฏิบัติ ทุกท่านสมปรารถนา ในทุกสิ่งที่อธิษฐานอันเป็นกุศล จงทุกประการ เทอญ ฯ เจริญพร

ในช่วงชีวิตหนึ่งของมนุษย์เกิดมา ความปรารถนาอันสูงสุดคือ ความสมหวังในทุกสิ่งที่ปรารถนา หลาย ๆ ท่านชอบชมภาพยนตร์ ละครชีวิต เพราะคิดว่ามันสนุกให้อรรถรส หรือบทเรียนแก่ชีวิตของเขา แต่โดยเนื้อแท้ และความเป็นจริงแล้ว ชีวิตจริงของแต่ละท่าน ล้วนสุข เศร้า สลับซับซ้อน มากมายกว่าภาพยนตร์ หรือละครหลายร้อยเท่า หลาย ๆ ท่านชอบอ่านหนังสือบทประพันธ์ ประสบการณ์ชีวิตของผู้ประสบความสำเร็จ เพราะคิดว่า อาจจะหรือสามารถนำมาใช้กับชีวิตของตนได้

แต่เปล่าเลย ตามความเป็นจริงแล้วเป็นเรื่องที่เสียเวลา โดยเปล่าประโยชน์ เปรียบได้กับนั่งมองคนอื่นกินอาหาร ซึ่งแน่นอนที่สุด ไม่มีวันที่เราจะรับรู้รส เปรี้ยว หวาน มัน เผ็ด หรือความอิ่มของอาหารชนิดนั้นได้ ฉันใด ประสบการณ์ของใคร ๆ ก็ไม่อาจนำมาใช้เป็นของอีกคนหนึ่งได้ เพราะยุคสมัย ปัจจัยแวดล้อมที่แปรเปลี่ยนไป ความสำเร็จของใครก็ย่อมเป็นของผู้นั้น มิอาจลอกเลียนแบบเหมือนสินค้าหรือวัตถุได้ เพราะเหตุใด ?

คำตอบไม่ยาก และเป็นสัจจะธรรมชั่วนิรันกาล คือ สัตว์ทุกรูปนามที่ยังเวียนว่ายเกิดแก่เจ็บตายในวัฏฏะสงสาร ล้วนมีกรรมเป็นของตน และกรรมนี้เปรียบเสมือนถนนหรือเส้นทางของสัตว์โลกทั้งหลาย ดังพุทธพจน์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า "**กมฺมุนา วตฺตตี โลโก สัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรม**" นี้ คือสภาพทั่วไปที่เป็นกฎเกณฑ์เรียกว่า "**กฎแห่งกรรม**"

กรรมดังกล่าวนี้แบ่งเป็น ๒ ชนิดคือ **กุศลกรรม** คือ กรรมที่ส่งผลให้เกิดความสุข

สมปรารถนา กับ **อกุศลกรรม** คือ กรรมอันส่งผลให้เกิดความทุกข์กาย ทุกข์ใจ ยากจนค่นแค้น เป็นหนี้ชนิดไม่อาจหลีกหนีได้ กรรมทั้งสองนี้คละเคล้ากันไปในหนึ่งชีวิตของสัตว์โลกทุกรูปนาม เปรียบได้กับน้ำและน้ำมันที่รวมอยู่ในขวดเดียวกัน เมื่อดื่มกินย่อมปะปนกันเป็นปกติ ชีวิตจึงมีสุข และทุกข์ ปะปนคลุกเคล้ากันไป จนกลายเป็นเรื่องที่คล้ายกับว่า ทุกคนต้องยอมรับสภาพเช่นนั้น จริงหรือ ที่เรา ท่านทุกผู้ตนต้องรับสภาพเช่นนั้น โดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ?

คำตอบคือ ไม่จริงเสมอไป เพราะสภาพที่ไม่อาจเลือกได้นั้น จะเกิดขึ้นกับผู้ที่ดำเนินชีวิตผิดเส้นทางของสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ผู้ที่ปฏิบัติผิดไปจากเส้นทาง จะไม่อาจที่จะกำหนดชีวิตตนเองให้ประสบผลสำเร็จ หรือได้ในสิ่งอันปรารถนา อันใจประสงค์ ต้องทนรับสภาพทุกข์ยากลำบาก ซวยซ้ำซาก อย่างมิอาจแก้ไข

เพราะกุศลกรรม ที่กล่าวข้างต้นนั้น เกิดจากผลบุญที่ผู้ปฏิบัติได้สร้าง กำหนดและตั้งความปรารถนา อันเรียกว่า "อธิษฐาน" ดุจดั่งการรับประทานอาหาร ย่อมได้รับรู้ลิ้มชิมรส ทางปฏิบัติเรียกว่า "**ฤทธิ - อิทธิบาท**" และ สารอาหารบำรุงร่างกายให้แข็งแรง ทางปฏิบัติ เรียกว่า "**บุญ-กุศล**" ที่จะส่งผลทั้งในปัจจุบันทันที ทั้งในภพนี้ และภพต่อ ๆ ไป เปรียบได้กับว่า เรารับประทานอาหารแล้ว ความความอิ่ม และความแข็งแรง พลังยังคงอยู่ในร่างกายเราจากร้านอาหารไปจนถึงบ้าน ข้ามวันข้ามคืน (ข้ามภพชาติ)

ฉะนั้น ชีวิตของผู้ปฏิบัติในวิถีแห่งสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค จึงเป็นชีวิตที่เลือกได้ และสำเร็จได้ในทุกสิ่งที่ปรารถนา ด้วยอำนาจแห่งกุศลกรรมที่ได้สร้างนั้น และไม่มีหนทางอื่นใดที่จะให้ผลได้เช่นหนทางนี้ อกุศล ความทุกข์ โศก เศร้า อุปสรรค ศัตรู ภัยพาล รวมทั้งความพ่ายแพ้ทั้งหลาย มิอาจทำอันตรายใด ๆ ต่อผู้ปฏิบัติสติปัฏฐานได้ ดุจดั่งน้ำกรดเข้มข้นปานใด ก็มิอาจทำอันตรายขวดแก้วเจียรนัย ให้ย่อยสลายได้ฉันนั้น

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงส่งพลานุภาพให้ทุกท่าน อันมีดวงใจเป็นกุศลปฏิบัติ จงได้รับผลอันตนปราถนา ในทุกสิ่ง ทุกประการ ดั่งใจอธิษฐาน ทั่วกันเทอญ

เจริญพร

โดยส่วนใหญ่ ผู้ที่เข้ามาปฏิบัติในแนวทางแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะไม่ค่อยเข้าใจ หรือมองไม่เห็นความแตกต่าง และความสำคัญของการอธิษฐาน อย่างชัดเจนว่าเป็นเช่นไร ?

การอธิษฐานนั้น โดยเนื้อหา และความหมายนั้นแตกต่างจากการ นึก คิด โดยทั่วไป ซึ่งมีผู้ปฏิบัติหลายท่านมาก ๆ ที่ได้อ่านหนังสือ หรือดู Clip the Secret แล้วจะพูดเป็นคำเดียวกัน ว่า "เหมือนกัน" แต่ความจริงแล้ว คล้ายกัน ไม่ใช่เหมือนกัน เปรียบได้อย่าง เสือกับแมว เพราะในวิธีของ The Secret เป็นเพียงการใช้วิธีนึกภาพ หรือสะกดจิตตัวเอง ให้คิดภาพสิ่งต้องการนั้น ๆ แล้วก็รอเวลา ด้วยความเชื่อว่า สิ่งนั้นมันจะต้องเกิดขึ้น ..... แต่เมื่อไรไม่รู้

ตามวิธีของ The Secret จะไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอน ของเหตุการณ์จำนวน หรือ ระยะเวลาของสิ่งที่อธิษฐาน ให้เป็นไปตามปรารถนาได้ ที่เป็นอย่างนั้นเพราะ ผู้ที่ใช้วิธีของ The Secret จะใช้วิธีคิด และสร้างภาพสิ่งที่ต้องการขึ้นมา เป็นระดับคลื่นความถี่ แต่ไม่อาจบังคับคลื่นความถี่นั้นได้ เหตุผลคือ ความคิดและภาพนั้นเกิดขึ้นโดยสภาวะการทำงานของ "จิต" คือ ซึ่งมีสภาพเป็นเพียงเปลือกนอก ที่แปรเปลี่ยนไปได้ตลอดเวลา เรียกว่า "ขณะจิต" เหมือนไอน้ำที่ละเหยหายไป หรือลอยกระจาย ไปในอากาศเสียเป็นส่วนใหญ่ ที่จะรวมตัวเป็นหมอกเมฆได้นั้นก็แสนยาก และจะตกลงมาเป็นเมฆฝน ตรงไหน เมื่อไร ไม่สามารถรู้ได้ ผลที่ได้รับจึงไม่อาจเทียบเป็นเปอร์เซ็นของความสำเร็จจากการปฏิบัติโดยวิธีของ The Secret ได้

เราจึงเห็นตัวอย่างใน Clip ของ The Secret ว่า ต้องใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปี ถ้า

เปรียบเทียบก็เป็นได้แค่แมว ที่จับได้แค่หนู และอยู่ในฐานะสัตว์เลี้ยงที่น่ารัก เท่านั้น ... สำหรับการปฏิบัติโดยวิถีแห่ง สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ซึ่งมีมาก่อน The Secret ถึง ๒๕๕๓ ปี เป็นสูตรแห่งความสำเร็จของพระพุทธศาสนา (The Buddhism Success Law)

ที่ผู้ปฏิบัติ สามารถกำหนดระยะเวลาที่จะรับผล ที่ตนปรารถนา โดยชี้ชัดให้ผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติแบบมีขั้นตอนที่แน่นอน และรับรองผล เริ่มตั้งแต่ขั้นต้น ถึงขั้นสุดท้าย โดยไม่จำกัดจำนวน ปริมาณ วัตถุ สสาร หรือพลังงาน รวมทั้งสามารถเคลื่อนย้าย แปรสภาพ จากสสารให้เป็นพลังงาน ทั้งยังกำหนดตำแหน่งพื้นที่พิกัดที่แน่ชัด ของการแสดงผลได้อีกด้วย

ความคล้ายคลึงกันของสติปัฏฐาน กับ The Secret คือ การใช้ "ภาพ" เป็นตัวแปรสิ่งต้องการนั้นให้ปรากฏผลตามปรารถนา ความแปลกต่างที่สำคัญอยู่ตรงที่ว่า "ภาพของ The Secret เกิดจากการทำงานของจิต" แต่ ในวิถีของสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค "เกิดจากพลังสมาธิของ กาย วาจา ใจ ที่รวมกันเป็นหนึ่ง" จึงทำให้ผู้ปฏิบัติ สามารถตั้งเป้าประสงค์ กำหนดวัตถุ สถานที่ และเวลาของสิ่งปราถนาให้เป็นไปดั่งต้องการได้ทุกครั้ง ตัวอย่างเทียบเป็นเปอร์เซ็นความสำเร็จคือ ๑๐๐ % ซึ่งสิ่งนี้เรียกว่า "อธิษฐาน" อันเปรียบได้กับเสือเจ้าป่า ที่มีอำนาจ และสง่างามน่าเกรงขามแม้เพียงเห็น ดังนั้น ผู้ปฏิบัติที่ต้องการความสำเร็จ ๑๐๐ % จึงต้องกำหนดภาพไว้ที่ใจ และต้องรู้ว่าตำแหน่งของใจอยู่ ณ ที่ใดในขณะนั้น ซึ่งท่านจะได้ศึกษาภาคปฏิบัติโดยละเอียด ในโอกาสต่อไป

ขอความสวัสดีมีโชคชัย จงปรากฏมีแด่ท่านทั้งหลายทั่วกันเทอญ เจริญพร

เพิ่มเติมจากการตอบคำถาม

คุณ Tat: เหมือนพระอาจารย์จะรู้คำถามในใจผมเลยคับว่า ความแตกต่างของ The Secret กับ การปฏิบัติ มันต่างกันอย่างไร The Secret ให้ล๊อคเป้า แล้วใช้จิตเหมือนปืนยิงให้เข้าเป้า แต่ถึงเป้าเมื่อไรก็ไม่รู้ แต่การปฏิบัติคือ เราใช้ปืน และลูกปืนพิเศษ ที่มีการฝึกฝนมาอย่างดี ยิงเมื่อไรก็เข้าเป้าเร็วและแม่นยำ กำหนดได้ โห get คับ

พระอาจารย์: คุณ Tat ขอเสริมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ เรื่องความแตกต่างของ The Secret กับ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ในความเห็นของคุณเล็กน้อย ดังนี้

ตามความเห็นของคุณ Tat ว่า "The Secret นั้น เปรียบเสมือนให้ล๊อคเป้า แล้วใช้

จิตเหมือนปืน ยิงให้เข้าเป้า" นั้น ความจริงแล้ววิ ธีของ Secret คือ คิดว่าเรามีปืน คือคิดเอาเอง หรือเชื่อว่าเรามีปืน ทั้งที่เราไม่มีปืน แล้วก็นึกต่อไปว่ากำลังยิงเป้า แต่ในความเป็นจริง ไม่มีทั้งเป้า ไม่มีทั้งปืน โอกาสที่ถูกเป้าในความคิดนั้น จึงไม่เกิดขึ้น

ส่วนวิถีของ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือ มีพร้อมทั้งเป้าและปืนจริงๆ เพียงแต่ยกขึ้นเล็งให้ศูนย์หน้าตรงศูนย์หลัง หยุดลมหายใจ แล้วยิง จึงเข้าเป้าทุกนัด ทุกครั้ง เพียงแต่ฝึกเอาคะแนน ว่า เข้ากลาง หรือเข้าริมเป้ากว่ากันเท่านั้น **เป้า** คือ การกำหนดตำแหน่ง วัตถุ หรือสิ่งที่เราต้องการว่าคืออะไร ปืน คือ**ปุพเพกะตะปุญญะตา** หมายถึงบุญที่เราสั่งสมมาในชาติก่อน ตาที่มองศูนย์หน้าคือกาย ศูนย์หลังคือวาจา การหยุดลมหาใจ คือ ใจ เมื่อเกิดความพร้อมนี้ ยิงยังไงก็ถูกเป้า นี้คือความแตกต่าง ทุกคนยิงเป้าได้ เพราะมีบุญเก่ากันอยู่แล้ว แต่ที่มาฝึกฝนให้ชำนาญ คือ การเล็งเป้าให้เข้าจุดที่ได้คะแนนสูงสุด นี้เป็นความชำนาญอันติดตัวมาของแต่ละคน เรียกว่า **บุญเก่า** ยิงได้ เข้าเป้าตามปราถนาทุกคน แต่ผลคะแนนไม่เท่ากัน คือ ได้สิ่งที่อธิษฐานทุกครั้ง แต่ผลลัพท์ต่างกันไป นี้ทางปฏิบัติ เรียกว่า **กรรมย่อมจำแนกสัตว์โลกให้แตกต่างกัน**จ้า คุณ Tat

คุณอุ้ย: ต้องใช้วาจาด้วย คือ ต้องพูดออกมาด้วยในสิ่งที่อธิษฐานเหรอเจ้าคะ

พระอาจารย์: เจริญพรคุณอุ๊ย ถูกต้อง ต้องใช้วาจาด้วย เพราะวาจาเป็นปถวีธาตุ ทำให้เกิดรูปร่างสัมผัสได้ เราจึงต้องฝึกสัจจะวาจา เรียกว่า สัมมาวาจา เป็นองค์มรรค สัจจะแปลว่า "ความจริง" เพื่อให้สิ่งที่เราระลึกนั้นเกิดขึ้นจริง เป็นจริง และสัมผัสได้อย่างเป็นรูปธรรม เราจึงกล่าวได้ว่า " บุญ สามารถสัมผัสรับรู้ได้ในชาตินี้"

กายนอก หรือร่างกายที่เรานั่งไหว้พระนี้เป็นวาโยธาตุ ส่วนกายในกาย หรือ"ใจ" เป็นอากาสธาตุ หรือ Pasma ทั้งสองอย่างจับต้องไม่ได้มองไม่เห็น เหมือนภาพที่เราระลึกนั้น จึงต้องใช้วาจา ซึ่งเป็นปถวีธาตุดิน ประสานสิ่งที่เราอธิษฐานนั้นให้เป็นจริงและสัมผัสได้ จึงเรียกว่า "ถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ" โดยเฉพาะ "ใจ" ไม่มีอายุ ไม่ว่าเวลาจริงของนาฬิกา (Real Time) จะผ่านไปกี่สิบปี ให้เรานึกถึงตอนเราเป็นเด็ก เล่นซน ๆ อยู่เราก็จะมีอารมณ์สนุกสนานได้ ยิ้มได้ ดังนั้นเมื่อเราเชื่อมกายนอกที่เราสัมผัสแตะต้องได้นี้ กับกายในเป็นหนึ่งเดียวกัน ก็จะอายุอ่อนกว่าวัย สวยเสมอ สาวเสมอ เรียกว่า "สวยอมตะ ด้วยสมาธิ" จ้า คุณอุ๊ย

คุณอุ้ย: พูดตอนตั้งลมอธิษฐานใช่ป่าวคะ ถ้าไม่พูดได้ผลบ้างมั้ยเจ้าคะ

พระอาจารย์: การเปล่งวาจานั้น ความจริงแล้วต้องฝึกนะ โดยฝึกจากการสวดนะโม ....ให้ปากกับใจตรงกัน หรือ จะฝึกโดยการร้องเพลงในใจ แล้วออกเสียงให้พร้อมกับปากทุกคำ ทุกพยางค์ แล้วจำให้ได้ว่าเราทำอย่างไร แบบไหน เมื่อทำได้ เวลากล่าวคอธิษฐานก็ทำอย่างนั้น ถึงจะอธิษฐานแล้วได้ผล ๑๐๐ % จ้า เจริญพร

ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม คือ กรรมอันให้ผลในชาตินี้ ทันที ไม่ต้องรอชาติหน้า ธรรมชาติใดคิด ธรรมชาตินั้นเรียกว่า "จิต" แบ่งออกเป็น ๗ ขณะ ซึ่งเรียกว่า "ชวนะจิต" นั้น จิตที่สำคัญที่สุด คือ จิตดวงที่ ๑ อันเรียกว่า "**ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม**" นี่คือ ดวงจิตอันมีความสำคัญที่สุด สำหรับมนุษย์ทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับผู้ใฝ่ในบุญกุศลทุกท่าน ดวงจิตนี้จะส่งผลให้สิ่งที่เราคิด ในจังหวะแรก คือคิดได้เอง โดยไม่มีใครชักชวน เช่น ท่านมีความปรารถนาต้องการทำบุญ สร้างวิหาร ปิดทอง หรือปฏิบัติธรรม ก็ตัดสินใจลงมือทำทันที โดยไม่รั้งรอ สิ่งที่บุคคลนั้นปรารถนา อธิษฐาน จะปรากฏผลทันที ในชาตินั้น ๆ ไม่ต้องรอตายก่อนแล้วไปรับเอาชาติหน้า หรือชาติไหน ๆ ไม่รู้

และด้วยความสำคัญแห่งทิฏฐธรรมเวทนียกรรมนี้เอง พระพุทธองค์จึงทรงบัญญัติ แนวทางปฏิบัติควบคุม จิต-ใจให้อยู่ภายใต้อาณัติ เรียกว่า "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" **จิต** = ความคิด **ใจ** = กายใน ที่สามารถข้ามภพภูมิและกาลเวลาได้ การควบคุมจิต-ใจ ก็ต้องใช้คำสั่งอันเด็ดขาด เพื่อให้ผลที่ต้องการเกิดขึ้นจริงสัมผัสได้ จึงต้องใช้ "**สัจจะ**" แปลว่า จริงแท้ไม่แปรเปลี่ยน ระลึกแล้วนำไปตั้งไว้ = สติปัฏฐาน ด้วยดวงจิตดวงแรก ใช้คำสั่งคือ "**วาจา**" อันเป็นปถวีธาตุ ประกาศด้วยกายในกาย ถึงสิ่งที่ปรารถนา

เรียกว่า "**อธิษฐาน**" ในจังหวะแรกแห่งจิตดวงแรก คือ ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม โดยพฤติแห่งวาระแรกการถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ เรียกว่า **“ถึงพร้อมในวาระจิตเดียว”** สิ่งอันปราถนาตามคำอธิษฐาน จึงสำเร็จได้ดั่งปรารถนาทุกประการ ทันที ไม่ต้องรอภพชาติ

ดังนั้น ท่านที่ได้ฝึกอธิษฐานทุกท่าน จึงได้รับผลบุญที่ท่านทำในทันที ส่วนผู้ที่ร่วมอนุโมทนาบุญ (ด้วย กาย +วาจา+ ใจ = จริงใจ) ก็จะได้รับผลบุญนั้น ๆ เช่นกัน เหมือน Overright 10 % ของบุญหลักที่ผู้อื่นได้ทำไป สำหรับท่านที่ต้องการศึกษาวิธีปฏิบัติ "อธิษฐาน" ให้ได้ผลดังกล่าวข้างต้น ในพื้นที่ใกล้เคียงกรุงเทพ และปริมณฑล เข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติจริงได้ ในวันเสาร์ที่ 27 July เวลา 19:00-21:00น ทุกวันเสาร์อาทิตย์ ส่วนผู้ที่อยู่ต่างประเทศ เช่น คุณ Ae & Mr Erich หรือ ผู้ที่อยู่ส่วนภูมิภาคต่าง-จังหวัด ติดตามศึกษาได้ผ่านการถ่ายทอดสด Real Time ทาง ustream ซึ่งจะแจ้ง URL ให้ทราบอีกครั้ง

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพจงสถิตย์สถาพร เป็นพลปัจจัย ส่งผลให้ทุกท่านประสบความสำเร็จสมปราถนาจงทุกประการเทอญ เจริญพร

สิ่งที่เกิดขึ้นจนเป็นเรื่องปกติธรรมดา ของผู้ที่ได้เข้ามาศึกษาและปฏิบัติ เมื่อเริ่มแรก คือ การนำสิ่งที่ได้รับไปบอกต่อกับผู้อื่น มักจะได้รับคำถาม หรือคำพูดไปในเชิงที่ว่า "เป็นเรื่องนิยาย หรือ อภินิหาร เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ หรือ เป็นเรื่องงมงาย ไม่สามารถพิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์" หากได้ยิน ได้ฟัง หรือเสียงสะท้อน จากผู้ที่กล่าวเช่นนั้น ก็อย่าได้ไปโกรธเขา เพราะโดยความเป็นจริงแล้ว เขาเหล่านั้นยังไม่รู้ซึ้ง ถึงธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน ถ่ายทอดให้กับพุทธบริษัทนั้นล้วนเป็นวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ระดับสูง ที่แม้นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันชั้นนำที่ว่าแน่ ๆ ของโลก ก็ยังคลานต้วม-เตี้ยม กระมิดกระเมี้ยน เอาหลักคำสอนของพระพุทธองค์ไปค้นคว้าทางฟิสิกส์ โดยเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "ฟิสิกส์ สาขาควอนตัม (Quantum Physic)”

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "วิชชาอธิษฐาน" ซึ่งได้ถูกวางเป็นรากฐาน ของพระพุทธ-ศาสนา จะเรียกว่าหัวใจของพระพุทธศาสนาในด้านของการปฏิบัติโดยตรง เพราะหากขาดเสียซึ่งการ "อธิษฐาน" แล้ว พระพุทธศาสนาก็จะไม่ปรากฏบนพื้นโลกนี้ เพราะในสมัยเมื่อพระพุทธองค์ทรงเสวยพระชาติเป็นสุเมธฤาษีโพธิสัตย์ ได้ทรง "อธิษฐาน" ขอให้บรรลุธรรม เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อนำเหล่าสรรพสัตว์ให้พ้นห้วงทุกข์ และพระองค์ก็ได้ทรงตรัสรู้ ตามคำอธิษฐานนั้นทุกประการ

และพระองค์ได้ทรงแทรก "**วิชชาอธิษฐาน**" ไว้ในการปฏิบัติ คือ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ดังที่ท่านทั้งหลายได้ศึกษา-ปฏิบัติกันอยู่ในขณะนี้ การ " อธิษฐาน " นั้น เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทางวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ ว่าด้วย กาล-อวกาศ (**Time-**

Space) โดยตรง ก็จะพยายามที่จะอธิบายให้เข้าใจอย่างง่ายที่สุด สำหรับทุกชนชั้น เพื่อจะได้นำไปถ่ายทอด และตอบปัญหา

ที่ยกขึ้นมาเป็นข้อปุจฉาแต่เบื้องต้นนั้น "อธิษฐาน" มีความหมายว่า "เป้าหมายที่ไม่แปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา" การตั้งเป้าหมาย หรือ กำหนดเป้าหมาย หากเป็นทางวิทยาศาสตร์ คือ การกำหนดความถี่ ระดับคลื่นสัญญาณเฉพาะ ทั้งภาพ และ เสียง โดยกำหนดผ่านให้สมองส่งสัญญาณไฟฟ้าออกไป ตามที่กำหนด โดยการเปิดสถานี (ใจ) ส่งความถี่ของเสียง (วาจา) เป็นภาพ+เสียง ไปยังอวกาศ (Space) สัญญาณไฟฟ้าที่สมองสั่งการไปพร้อมภาพ (ซึ่งได้ถูกกำหนดเป้าหมาย และช่วงเวลาไว้แน่นอนว่าจะให้เป็นอะไร จะให้ปรากฏเมื่อใด) ได้ถูกส่งออกไป เพื่อหาคลื่นที่สัมพัทธ์กัน ในลักษณะคลื่นเชิง - ซ้อน คล้าย ๆ กับ Layer หรือ Blue Print คลื่นดังกล่าว จะวิ่งไปในความว่าง แห่งห้วงอวกาศอันกว้างใหญ่ไพศาล ลักษณะการทำงาน คือ การค้นหา Layer ที่คล้ายคลึงซ้อนกับภาพ + เสียง ที่ได้ถูกกำหนด (อธิษฐาน)ไว้นั้น

ซึ่งจะทำงานคล้ายกับ Google Serching ที่เราพิมพ์อักษร คำ หรือ ภาพ ลงไปให้ระบบค้นหา และนำมาแสดงบนจอภาพตามที่เรากำหนด ความแตกต่าง คือ Google จะให้ผลได้แค่ Text , VDO, Photo เท่านั้น... แต่ในการ "อธิษฐาน" สมองจะส่งคลื่นสัญญาณไฟฟ้า ให้ผู้กำหนดเป้าหมาย ได้รับผลที่เป็นจริง สัมผัสได้อย่างเป็นรูปธรรม เป็นลักษณะ Real Thing โดยความเป็นจริงตามธรรมชาติ เราท่านที่เป็นมนุษย์นี้ ก็มีความสามารถที่จะกำหนดสรรพสิ่ง และ เหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นได้เองอยู่แล้ว เป็นปกติ ยกตัวอย่างเช่น เราต้องการกระเป๋าเครื่องใช้แบรนเนม บ้าน หรือรถ ราคาแพง ก็ไปดูที่ร้านบ้าง ซื้อแคตตาล้อคมาดูบ้าง จากนั้นก็จำภาพ (Image) นั้นมา ยิ่งดูภาพต่อไปก็เกิดภาพความฝัน (Imagine)ว่าได้มาแล้วจะหรู จากนั้นก็เกิดอารมณ์อยากได้ (Emotion) กลายเป็นการกระทำ ด้วยลักษณะต่าง ๆ (Action) เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น นี้คือขั้นตอนการทำงานของสมองที่ส่งสัญญาณไฟฟ้า ปรับชีวิต และการกระทำ ให้สิ่งนั้นมาเป็นของผู้ที่สร้างสัญญาณไฟฟ้านั้นขึ้นมา

ซึ่งหากท่านทั้งหลายได้ทบทวนย้อนหลัง กับการได้มาของสิ่งที่ท่านเป็นเจ้าของอยู่ขณะนี้ จะมองเห็นถึงขั้นตอนการทำงาน ประสานกันของสมองกับเหตุการณ์ ได้อย่างชัดเจน นี่เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ที่มองเห็นได้อย่างง่าย ๆ และเกิดขึ้นเป็นไปในชีวิต

ของเราทุกคน...แต่เราไม่สามารถกำหนดให้เกิดขึ้นตามปรารถนาได้ทุกครั้ง ในสิ่งที่เราต้องการ

ซึ่งต่างไปจากการ "อธิษฐาน" ที่สามารถกำหนดระดับความถี่ ภาพ เสียง และการส่งสัญญาณ ได้อย่างเสถียร ไม่แปรเปลี่ยน ทั้งยังให้ปรากฏเป็นจริงได้ทุกสิ่ง ที่ปรารถนา โดยไม่จำกัดเวลา และสถานที่ ทั้งนี้เพราะว่า คลื่นสัญญาณ "อธิษฐาน" ที่ได้ถูกผู้ปฏิบัติตามแนวสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคนั้นส่งออกไป โดยการรวมกันระหว่าง Mass + Plasma จึงมีมวล = 0 = Infinite Energy มีพลังความเร็วยิ่งยวดเหนือแสง หลายล้านๆ เท่า และพลังดังกล่าวนั้น ยังสามารถโค้งงอเส้นของเวลาในอนาคต ที่ผู้อธิษฐานได้ตั้งเงื่อนไขเวลา ให้สิ่งนั้นปรากฏได้ตามปราถนา ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่ง Time & Space และ Quantum Physic ทุกประการ....

สิ่งที่สำคัญที่สุดเหนืออื่นใด ที่จำเป็นต้องกล่าวไว้ ณ ที่นี้คือ "วิชชาอธิษฐาน" ที่ปรากฏ ในวิถีปฏิบัติแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค อันพระพุทธองค์ได้ทรงสั่งสอนถ่ายทอดแก่พุทธบริษัทนั้น มีมาก่อนทฤษฎี Quantum Physic-Time Space ถึง ๒,๕๐๐ ปี
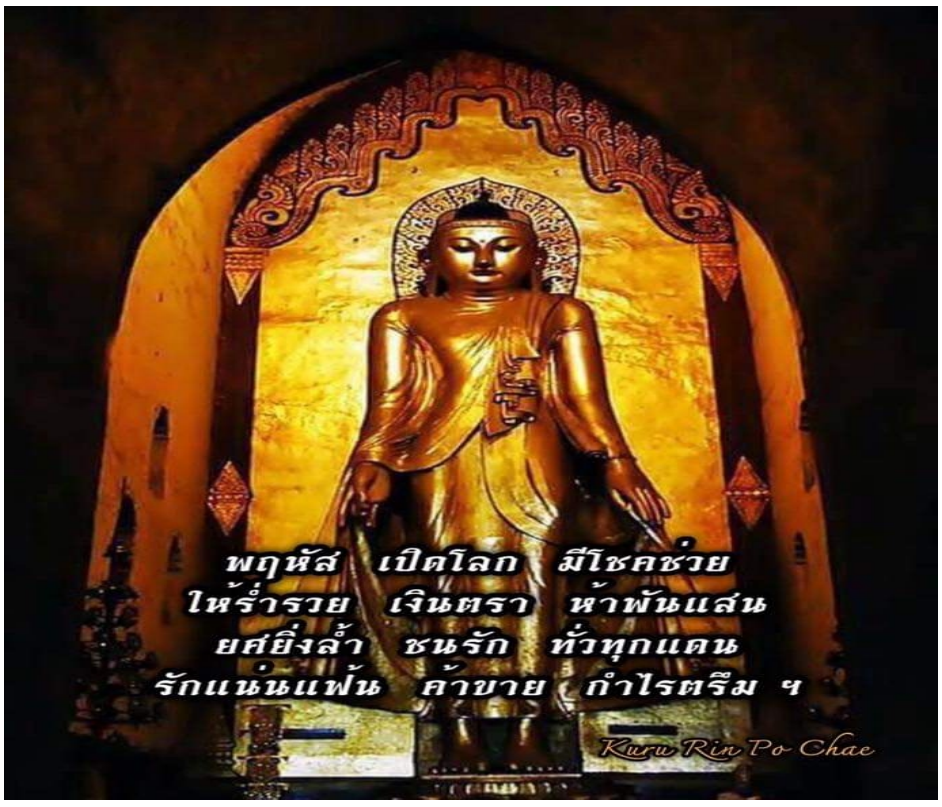
ด้วยพลานุภาพแห่งพุทธคุณ จงเกื้อหนุนให้ผู้ปฏิบัติชอบทุกท่าน จงประสบแต่สิ่งสุขสำราญเบิกบานใจในบุญกุศล ดำรงตนอยู่ในความมั่งมีเป็นมหาเศรษฐี บรรลุเป้า - ประสงค์อันปรารถนาโดยพลันทุกประการ เทอญ ฯ เจริญพร